

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 10/2015

Prosinec 2015

Ježíš, zachránce světa - to nás vyrušuje

Na cestě u Zvolena stál velký billboard s nápisem Ježíš, zachránce světa. Vyrušoval až tak, že ho nakonec úplně zlikvidovali. Proč? Kdybychom byli pevní ateisté a odpůrci víry, tak by nás to nevyrušovalo. Ale protože nám v hloubi srdce dřímá nezodpovězená otázka "Kam kráčíš?", tak nás to vyrušuje.

Nejvyšší oslava Boha se udála tehdy, když se Kristus odevzdal smrti. V ten večer, kdy Ježíš vzal chléb a víno do svých rukou, se začíná den ukřižování, připravuje se strom kříže. "Ze stromu přišla smrt, ze stromu má být i život." Tak jak se to zpívá i v prefaci. Je to jasná paralela k ráji, kde první člověk bral a jedl a byl vyhnán z ráje. Nyní přišel

nový Adam a my ho bereme, jíme a jsme požehnáni. Toto je nové požehnání, opak toho, co se událo v rajské zahradě. Zatímco první člověk "jedl" smrt, my "jíme" život. Je to nádherná paralela a smysl Eucharistie, pozvání k věčnému životu. "Hle, tajemství víry."

Rozhodnutí pro Krista

Dnešnímu člověku je všechno poznání jasné, všechno jsme odhalili, odstranili, už nic není tabu. Ztratilo se tajemství. Ztratilo se to nejpodstatnější, nejkrásnější, co člověk celý život může objevovat.

Právě středověký člověk měl hluboký smysl pro míru, tajemství i pro společenství - *communio*. Od 4. století, které označuje předěl křesťanské iniciace v eucharistické vzpomínce v křesťanských národech, se často používá řecký výraz *mysterion*, latinsky to zní *sacramentum*. V íránském významu je to "jedenkrát". Toto slovo se používalo při zvláštních rozhodnutích královské rady (srov. Dan 2, 17-18). Má eschatologický charakter. Toto rozhodnutí královské rady nás nutí zamýšlet se, když řekneme: "Hle, tajemství víry!" Cítíme se jako Boží vyvolení královské rady.

Ale s lítostí musíme uznat, že po pozdvihování, když kněz vysloví "Hle, tajemství víry!", necítíme zvláštní významání. Ale právě tento moment při proměňování by měl být pro nás křesťany velmi důležitý, měl by být upřímným vyznáním víry, opravdovou "iniciací", uvedením do života s Kristem a hrdým přihlášením se k němu.

Vyrušující billboard

Když jezdím autem z Bratislavy do Banské Bystrice, blízko Zvolena je na louce billboard. Donedávna na něm bylo velkými písmeny napsáno: Ježíš, zachránce světa. Tento nápis jsem nikdy neviděl kompletní. Vždy některou část kdosi rozbil, ale jiný ji opravil. Musím říct, že to byl odvážlivec, co na toto nápadné místo nalepil plakát a stále ho opravoval. Slovíčko Ježíš na tomto billboardu vyrušovalo. Nutilo řidiče projíždějící kolem na slovo Ježíš reagovat. A reagovali různě. Ti agresivní strhávali billboard - Ježíš byl znovu bičován, nenáviděn a odmítán. Slovo Ježíš dnes vyrušuje. Nenahání strach, pouze připomíná, že jsme na to nejpodstatnější v našem životě zapomněli. "Hle, tajemství víry..." Dnes věříme ve vše možné: věštkyňe, numeroložky, vykladačky karet. Politici je navštěvují a pak rozhodují o osudu národů. Člověk se řídí horoskopy. Je to až primitivní a ponižující, když nějaká celebrita řekne, že dnes má dobrý den, protože ráno si přečetla svůj horoskop. Zarážející je i to, že lidé připustí přítomnost d'ábla, zlého ducha, ale přítomnost Boha v našem životě odmítají. To není tajemství

víry, spíše "tajemství zla", které je zvábito tak jako první lidi v ráji. Billboard potvrdil, že Ježíš i nadále vyrušuje člověka, je velmi silný, provokující a křičící do hloubky lidského bytí. Musíme se vrátit zpět ke Kristu a hlásat ho ukřižovaného, to je základní tajemná moudrost až dosud skrytá v Bohu. Jediná moudrost a jediné tajemství je tajemství jeho Těla a Krve.

Billboard vyrušoval až tak, že ho nakonec úplně zlikvidovali. Ptám se, proč? Kdybychom byli pevní ateisté a odpůrci víry, tak by nás to nevyrušovalo. Mohlo by nám to být lhostejné. Ale protože nám v hloubi srdce dřímá stále nezodpovězená otázka, kterou nám klade Bůh: "Co bude s tebou? Kam kráčíš? Jaká je tvá cesta?", to nás vyrušuje. Dovoluji si tvrdit, že většina lidí, přestože se tváří nezaujatě, je až neurotická, když se vzpomene něco náboženského. Jak umíme silně potlačovat to podstatné - víru! Proto tolik prázdného křiku, abychom zahnali a zakryli toto velké tajemství víry.

Ježíš je pravda

Každé Ježíšovo slovo je pravdivé. Jeho slova při Poslední večeři byla slova pravdy, slova hluboké víry spojené s prožíváním izraelské Paschy. "Krví musí být potřené veřejně dveří" (při odchodu z Egypta), proto v prvotní církvi vznikl zvláštní zvyk. Po pití Krve Páně se vlhké rty otřely ukazováčkem a potřely se obě tváře. Tak jak čteme v modlitbě na svátek sv. Anežky, kde se říká: "Tvou krví jsou mé líce červenější." Lidská tvář se chápala jako brána osobnosti. Jako označení a znamení příslušnosti k vyvolenému Božím lidu, jako jediný symbol záchrany i pro dnešek. Proto je Eucharistická hostina více než jídlo a nápoj. Označuje lidi, které Bůh pozvedá z neurčité masy za členy Božího lidu. Být křesťanem je úžasná výsada. Tam, kde je opravdově přítomen Kristus - v Eucharistii -, roste společenství věřících v lásce, v jednotě a v porozumění. V tomto společenství panuje Boží Duch, prožívá se opravdová radost, respekt, úcta, chápání a dialog. Myslím, že po tom touží mnohé společenství.

Síla slov

Byl jsem svědkem takového Společenství na EMfestu, kde více mladých lidí z hloubi srdce vyjadřovalo touhu po opravdové víře. Chtějí žít pravé evangelium bez škrobenosti, povrchnosti, věřit tak, jak věřili apoštolové, když jim Ježíš říkal slova proměňování. Apoštolové byli na tento moment připraveni. Ježíš je postupně

připravoval na opravdové přijetí Eucharistie. V tu chvíli při Poslední večeři, když držel chléb, věřili, že je to Tělo Páně. A nápoj, že je jeho krví. Apoštolové dobře znali sílu Ježíšových slov. Viděli a dotýkali se množství zázraků. Viděli, jak Kristus přikázal rozbouřeným vlnám jezera, byli svědky, jak řekl chromému "Vstaň!", byli u hrobu páchnoucího Lazara a žasli, když z něj vyšel živý. Viděli, že Ježíšovo slovo se plní, protože je to slovo Boha. Přijímali ho, ačkoli často nechápali. "Mé tělo je pravý pokrm a má krev je pravý nápoj" (Jan 6, 55); "Boží chléb je ten, který sestoupil z nebe, dává světu život" (Jan 6, 33); "Já jsem chléb života" (Jan 6, 48). Jsou to silná slova, které nás nutí i dnes se zamýšlet nad sebou, nad roztřeseným člověkem 21. století. Opravdově uvěřit, že při slavení mše svaté a při slovech, která odříkává kněz, skutečně nastává proměna. Kněz drží v rukou skutečné Kristovo tělo, ne oplatek. Protože dnes nastává zpochybnění těch největších tajemství, která zachránil svět.

Žiješ podle toho?

S bolestí musíme konstatovat, že ještě chodí hodně lidí do kostela - jakože. Žijí však skutečně z víry? Stále více zaznamenáváme duchovní folklór, jen něco vnějšího. Ve chvílích vážného rozhodnutí, když máme patřit Kristu, však zaváháme. Ten billboard je toho důkazem. Cosi jiného prožíváme v kostele, když slyšíme "kostelní slova a farářské fráze", a jiné v životě. Dnes říkáme hodně slov, ale sami jim nevěříme. Nedáváme jim takovou hodnotu, jakou jim dávali apoštolové, když poslouchali Ježíše, a věděli, že jeho slova se proměňovala na realitu. Píšeme množství referátů, Evropský parlament se zabývá tím, jaké má kdo národní potraviny, mluvíme o nepodstatných věcech. Bez rozmyšlení používáme fráze. Od nástupu osvícenství slyšíme směšnosti: "Ty opravdu věříš? Zahod' středověk. Buď svobodný. Co mi Církev bude zasahovat do života?"

Opravdové osvobození člověka a změnu mentality myšlení můžeme uskutečnit pouze skrze opravdové prožívání toho, co říkal Kristus. Časy mentorování, když jsme si mohli dovolit ještě na chvíli oklamat prostředí stylem života, skončily. Dnes přicházíme do bodu, kdy nás mnoho lidí staví před realitu,

zejména nás kněze. Ptají se, zda podle toho, co říkáme při slovech proměňování, i žijeme. Slovo musí být pravdivé. Stejně musíme být pravdiví i sami vůči sobě.

Příběh Otce Pia

Tento příběh o páteru Piovi říká hodně: "Přišla za ním paní, která si stěžovala, jak si jí muž málo všímá, jak málo pozornosti jí věnuje, jak jeho zrak zabloudí za mladšími slečnami, které jsou velmi spoře oblečené. Ona je tak strašně nešťastná, proč jí to dělá? Proč ji už nemiluje? Kam se to všechno podělo? Lamentování nebylo konce. Čekala, že otcí Piovi vyhrknou slzy lítosti: ‚Ó, jak prožívám vaši situaci!‘ Ale protože páter Pio byl chlapec z vesnice a na vesnici se většinou rukavičky nenosí, prostořece jí odpověděl: ‚Drahá paní, když jste byla mladší, jak jste vypadala? Jaké sukně, výstřihy jste nosila? Už jste zapoměla? Přesně takové, jak tyto dívky. Také jste sváděla. A hloupí chlapi se po vás ohlíželi. Bůh jako dobrý Otec je spravedlivý. Chce vás přivést k tomu, abyste se upřímně zamyslela nad spravedlností a pravdivostí života.‘"

Je to bolestné, těžké? Možná by nám pasovala chlácholící slova: "Ten váš muž je hrozný hrubián, však ho Pán potrestá," a ještě pár falešných vlídných slov. Slova Otce Pia pomohla ženě víc než všechna uspávací, zahlazující řešení. Byla to slova, která působila v srdci ženy a vedla ke královskému rozhodnutí změnit svůj život. To je ta pravá hodnota tajemství víry.

(podle KN)

Do lidského bytí vstoupila bez dědičného poskvrnění

Mše svatá na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie se začíná velmi radostným úvodním zpěvem: "Radostí oplývám v Pánu a duše plesá v Bohu, protože mě oblékl do roucha spásy a přioděl mě pláštěm svatosti jako nevěstu ozdobenou šperky" (Římský misál).

Takto zpívá dcera Sionu, Jeruzalém i zachráněný Boží lid. Takto zpívá Církev jako nevěsta. Slova jsou převzata z knihy proroka Izaiáše, kde se říká: "Radovat se chei v Pánu..., protože mi oblékl roucho spásy, pláštěm spravedlnosti mě zahalil... jako nevěstu ozdobenou skvosty" (Iz 61, 10).

Můžeme se právem ptát: Proč tolik radosti v tuto slavnost? Je to radost jen jednoho člověka, jedné ženy, nebo celého lidského pokolení?

Samozřejmě, že je to především radost Panny Marie, kterou Bůh ochránil při jejím početí v lůně její matky sv. Anny od dědičného hříchu. Je to radost té, na kterou Bůh s mimořádnou láskou shlédl a zastínil ji svou milostí. Ale Církev a liturgie nás zve, abychom i my jako věřící Boží lid - ačkoli nejsme neposkvřněně početí - měli účast na této radosti. Ve křtu jsme byli totiž osvobozeni od Adamovy viny, od dědičného hříchu, a stali jsme se Božími dětmi - tak i nás Bůh zahalil pláštěm spravedlnosti.

Žena v Božím plánu záchrany

Bůh, který si ve svém plánu vyvolil ženu - Pannu Marii, aby pomohla při záchraně lidského pokolení (srov. Lk 1, 26 - 33), si

svého času posloužil již jinou ženou, aby zachránil svůj lid, vyvolený národ.

V Knize Judita se vzpomíná událost, která se odehrála v malém horském městečku Betel. Toto město se ocitlo ve velkém nebezpečí. Velitel Holofernes ve službách asyrského krále Nabuchodonozora obklíčil Betel a obléhal ho 34 dní. Obyvatelé již byli na pokraji zoufalství, neměli vodu a hrozilo jim, že zemřou žízní. Chtěli se vzdát. V tom případě by však prohrála i celá Judea a přišli by i o svůj chrám.

V této situaci vystoupila Judita, bohatá a neskutečně krásná mladá vdova. Oblékla si nejkrásnější šaty a ozdobil se nejvzácnějšími šperky. Takto šla do nepřátelského tábora a žádala si, aby ji předvedli k Holofernovi.

Velitel Holofernes byl uchvácen její krásou a půvabem a srdce mu spálilo žádostivostí. V ten večer vypil tolik vína, kolik ještě nevypil za jeden den v celém svém životě. V noci mu však Judita mečem usekla hlavu a v doprovodu služky ji přinesla do svého města Betel.

Všechn lid užasl a provolával Juditě slávu. Jeden z představených města Uzijáš jí řekl: "Požehnaná jsi, dcero, od Boha nejvyššího nad všechny ženy na zemi. A požehnaný je Hospodin, náš Bůh, který stvořil nebe i zemi. S jeho pomocí se ti podařilo udeřit a useknout hlavu vůdci našich nepřá-

tel. Proto nikdy nevymizí vzpomínka na tvou důvěru v Boha ze srdcí lidí, kteří si budou připomínat Pánovu sílu. Ať tě Bůh navěky oslaví, ať tě zahrne dobro za to, že jsi nešetřila svůj život..., ale zabránila jsi naší záhubě, neboť jsi správně kráčela před tváří našeho Boha" (Jdt 13, 18-20).

Judita zachránila svého času město, vyvolený národ i chrám. Její chvála neměla nikdy zaniknout.

Immaculate - Neposkvrněné početí

Pannu Marii Bůh oděl nesrovnatelně větší slávou. Vyvolil ji ještě předtím, než se stala Matkou Božího Syna. Vyvolená byla už v lůně své matky, a to zvláštní milostí. Jak prohlásil Papež Pius IX. Bulou *Ineffabilis Deus* 8. prosince 1854: "Blahoslavená Panna Maria v prvním okamžiku svého početí byla jedinečným milostivým privilegiem všemohoucího Boha, s ohledem na zásluhy Ježíše Krista, Spasitele lidského pokolení, uchráněna jakékoliv poskvrny dědičného hříchu" (DH 2803; NR 479; KKC 491). Papež tím slavnostně potvrdil křesťanskou víru přetrvávající staletí, že ta, kterou anděl pozdravil jako "milostiplnou" (Lk 1, 28), vstoupila do svého lidského bytí bez poskvrny dědičného hříchu.

Katechismus katolické církve vysvětluje, že Panna Maria, která je jasem výjimečné svatosti obdarovaná od první chvíle svého početí, dostává tento jas celý od Krista a vzhledem na zásluhy svého Syna je vykoupěna vznešenějším způsobem (srov. KKC, 492). Bůh Otec ji více než kteréhokoli jiného člověka "v Kristu požehnal nebe rozmanitými duchovními požehnáním" (Ef 1, 3). On si ji v něm, tedy v Kristu, ještě před stvořením světa vyvolil, aby byla před jeho tváří svatá a neposkvrněná v lásce (srov. Ef 1, 4). Toto tajemství Katolická církev slaví na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie.

Samozřejmě, že Pán Bůh mohl zvolit i jiný způsob, jinou cestu ve svém vykupitelském plánu, ale zajisté ne hezčí, půvabnější než skrze ženu - pannu a matku. V hymnu *Te Deum laudamus* Pána Boha chválíme, že ve svém Synu Ježíši Kristu "neváhal vstoupit do života Panny, stal se člověkem, aby vykoupil člověka". Chvalozpěv Církve, jako i chvalozpěv Panny Marie nemá nikdy přestat, tak jak to sama řekla: "Hle, od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení,

neboť mi učinil veliké věci ten, který je mocný, a svaté je jeho jméno" (Lk 1, 48 - 49). Skutečně až do dnešního dne se plní tato slova a žádný jiný pozdrav není slyšet častěji jako pozdrav anděla Gabriela Panně Marii: "Zdrávas, Maria, milosti plná..."

Císařův slib a socha Immaculaty

V sousedním Rakousku byl zaveden svátek Neposkvrněného početí Panny Marie jako zasvěcený svátek za podobných dramatických okolností, jak popisuje Kniha Judita.

Císař Ferdinand III. během třicetileté války v hodině velkého ohrožení Vídně švédskými vojsky 29. března 1645 učinil slib, že pokud Panna Maria ochrání Vídeň a zemi před nepřátelskými vojsky, zavede zmíněný svátek a na veřejném náměstí postaví sochu Immaculaty. Nebezpečí se vzdálilo a císař slib dodržel. Na vídeňském náměstí Am Hof byla postavena socha Neposkvrněné Panny Marie a její svátek 8. prosince se "má

slavit po všechny časy". Zároveň dal Panně Marii titul Domina Austriae - Vládkyně Rakouska. Můžeme ještě zmínit, že rakouští biskupové po druhé světové válce 8. května 1947 tento slib obnovili a před mariánským sloupem se spolu s celým národem svěřili pod ochranu Neposkvrněné Panny Marie, kterou uctívají jako vládkyni a ochránkyni celého národa.

Spolupoutnice na cestě víry

Nejen v době války, pronásledování či nebezpečí potřebuje věřící člověk jako jednotlivec, ale i jako společenství či národ, ochranu a útočiště. Nemyslím si, že žijeme v době menšího nebezpečí než v starozákonních časech Judity nebo událostí 17. a 20. století v Evropě. Jen si myslím, že současná nebezpečí jsou mnohem rafinovanější. Kde hledáme jako věřící lidé útočiště, když vnímáme neustálý tlak na zničení rodiny - základní buňky společnosti? Ke komu nebo k čemu se utíkáme, když se přestává bránit život od jeho počátku až po přirozenou smrt?

Žijeme v době, kdy se zpochybňuje nejen nerozlučitelnost manželství, ale už i manželství samotné jako svazek jednoho muže a jedné ženy. A zajisté by se dalo pokračovat, protože naše doba velmi napomáhá rozkladu či rozpadu mnoha společenských i náboženských hodnot.

Slovenský lid uctívá Pannu Marii zvláště jako Sedmibolestnou, svou patronku. Necítíme v této situaci potřebu svěřit své životy, své rodiny, svůj národ pod ochranu Neposkvrněné?

Magistrála do nebe

Panna Maria je Sedmibolestná i Neposkvrněná... Plná bolesti a čistá od každého hříchu, i dědičného. Panna Maria je prostě Krásná (milá) Paní, jak ji označují v některých cizích jazycích. My, kteří jsme poskvrněni hříchem, se na ni s důvěrou obracíme ve svých bolestech i starostech.

Zesnulý slovenský básník Gorazd Zvonička ji v jedné ze svých sbírek Celník před Madonou nazval magistrálou. "Jsi moje magistrála," píše tento básník a kněz a vyjadřuje tím své přesvědčení, že ona je ta, která nás bezpečně vede k Bohu, k svému Synu Ježíši Kristu.

I dnes, po více jak stošedesáti letech od vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie je zaručenou společnicí i orodovnicí na cestě víry. Věřoučná pravda o úloze a významu Panny Marie v Církvi říká, že ona zůstává pro nás vzorem, světlem i cestou k Ježíši. Neposkvrněným početím se totiž tajemství Panny Marie v Božím plánu spásy lidstva nekončí, naopak, jím začíná. Druhý vatikánský koncil připomíná: "Vždyť ani po svém nanebevzetí nepřestala v tomto spasitelném poslání, ale svým mnohonásobnými přímluvami nám i nadále získává dar věčného spasení" (LG, 62).

(podle KN)

Jan Křtitel nás doprovází adventem

Byl Ježíšovým předchůdcem. Posel, který neměl kultivované chování, jemné ruce ani drahé oblečení. Žil na poušti a svůj hlas dal do služeb příchozího Mesiáše. Říkal pravdu všem. Lidé ho rádi poslouchali, ale pro věrnost pravdě se stal mučedníkem. Jan Křtitel v celých dějinách Církve provází věřící během adventní doby.

Velké množství lidí navštívilo Svatou zemi a mnozí se odtud vrátili i se zážitkem z blízkosti pouště. Díky tomu si při čtení Písma svatého mohli snadněji představit čtyřicetiletou pouť Izraele pouští do zaslíbené země, i Ježíše Krista, který se před svým veřejným vystoupením připravuje na poušti. Před Ježíšem přichází na poušť i jeho předchůdce Jan Křtitel. Na poušti vyzývá lidi, aby dělali pokání a připravili se na setkání s Mesiášem. Naplňuje obsah slov proroka Izaiáše: "Hlas volajícího na poušti" (Iz 40, 30; Mt 3, 3).

Hlas volajícího na poušti

Jan Křtitel nekáže na náměstích, ale na poušti. Nejde za lidmi, odchází z města a očekává je na poušti. Nejde k nim, oni jdou k němu. Nehledá publikum, ono hledá jeho. Netouží po popularitě. Není oblečený jako rabín. Nemá kultivovaný projev. A přece lidé za ním přicházejí, vyznávají své hříchy a dávají se pokřtít.

Jan udělal z pouště místo setkání, společenství, odvahy, samoty, kde člověk může pocítit blízkost Boha. To nedokáže propaganda na náměstích, to dokáže jen poušť.

Nebát se pouště

Jistý starověký mnich říká: "Když se naučíš obejít se bez lidí, oni spatří, že se nemohou obejít bez tebe." Není proto velkým překvapením, že i dnes mnoho lidí hledá "poušť". Ne tu pískovou, ale místo ticha a klidu. Klepou na dveře klášterů, aby našli místo ticha a hledali slova, která by jim byla posilou pro život. Jiní absolvují několikadenní duchovní cvičení v tichosti a v modlitbách. Bohatší lidé si kupují turistické zájezdy do Tibetu. Ti, co se vrátí z takových míst, říkají, že to byl pro ně nový svět, ve kterém objevili nové věci a hodnoty.

Mnozí lidé už poznali, že pravá a autentická slova neslyší na "náměstích" a v médiích. Tam obvykle slyší slova, která do jejich života přinášejí chaos.

Abychom přežili, potřebujeme poušť. Potřebujeme místo, kde budeme sami se sebou a s Bohem. Tyto dvě schůzky nebývají lehké. Často máme strach setkat se sami se sebou a bez servítků si říct, jaký je náš stav a co chceme dělat dál. Bojíme se setkat i s Bohem, abychom neslyšeli jeho hlas, který se může zatnout do naší duše. Zůstáváme ve víru života, kde nám nikdo neřekne pravdu o nás, protože tak to vyžadují dnešní společenské konvence. Jsme unavení z lidí a lidé jsou unavení z nás.

Abychom přežili, potřebujeme Jana Křtitele. Potřebujeme lidi, kteří nás mají rádi, ale zároveň mají odvahu říci nám pravdu o nás. Říci nám: toto děláš dobře a toto špatně. Potřebujeme upřímně vyznat své hříchy, aby nás Bůh učinil novými lidmi.

Abychom byli užiteční pro svět, potřebujeme projít osobní pouští. Získáme tím my i lidé kolem nás. Nemusíme si dělat propagandu a reklamu. Lidé nás budou vyhledávat sami, protože vycítí a poznají, že náš život má hloubku a zároveň intenzitu.

Kdo jsi ty?

Potkáme lidi, kteří mají o sobě vysoké mínění. Považují se za důležité, moudré a zkušené. Všechno vědí a vyznají se v politice a náboženství. Není jim po chuti, když někdo jejich mínění o nich zpochybňuje.

Mínění o sobě není ještě pravdou o sobě. Mnozí lidé, kteří mají o sobě vysoké mínění, jsou ve skutečnosti na mnohem nižší úrovni.

Pravdivé mínění o sobě měl Jan Křtitel. "Kdo jsi?" (Jan 1, 19), ptali se Jana kněží a levité. A začali mu nabízet různé možnosti odpovědi: "Jsi Mesiáš?" "Jsi Eliáš?" "Jsi prorok?" (Srov. Jan 1, 19 - 21). Všechno to byla láková jména a Jan se mohl při nich udělat v očích veřejnosti větším a důležitějším. Neudělal tak. Řekl o sobě pravdu. Nazval se "hlas volajícího na poušti", nazval se nehodným Mesiáši rozvázat řemínky na obuvi (srov. Jan 1, 27).

Jan se nepřeceňoval ani nepodceňoval. Uvěřil a přijal, že Bůh chce od něj, aby připravil lidi na příchod Ježíše. Byla to mimořádná výsada. Když ji Jan přijal, neměl ambice dělat se důležitějším, než byl ten, o kterém kázal. Nechtěl si u Ježíše udělat náboženskou kariéru. Pokud by to byl dělal, lhal by sám sobě i zástupům, kterým kázal.

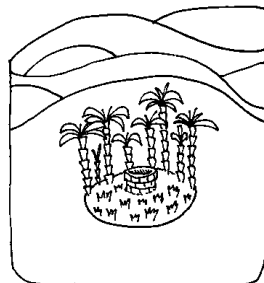
Jan projevil svůj charakter, víru a pokoru. Právem ho Ježíš později označil za největšího člověka, který se narodil ze ženy (srov. Lk 7, 28).

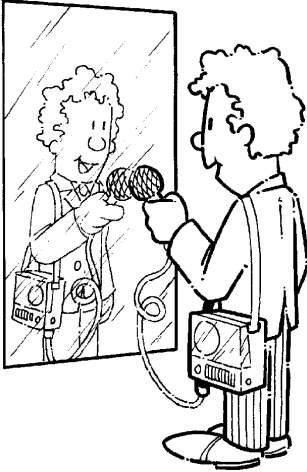
Kdo jsem já?

Otázka: "Kdo jsi?" je v adventu adresována i nám. Pravdivá odpověď na ni je projevem moudrosti.

Na fasádě Apolónova svatyně v Delfách byl slavný nápis: "Poznej sám sebe."

Když se nás v nějakém úřadě ptají: "Kdo jsi?", předkládáme dokument totožnosti se svým jménem, příjmením a datem narození. Ale pokud si tuto otázku položíme sami, třeba když se díváme do zrcadla, tehdy nestačí

zopakovat tyto úřední údaje. Existuje jiná, značně hlubší totožnost, kterou známe pouze my.

Z náboženského pohledu na otázku: "Kdo jsi?" existují pouze tři možné odpovědi: 1. "Jsem věřící"; 2. "Jsem nevěřící"; 3. "Jsem vůči otázkám víry úplně lhostejný". Dnes existuje jistá forma ateismu, která vlastnosti Boha chce připsat lidem. Mnozí si v dnešním světě myslí, že jsou jeho spasiteli, zachránci a nositeli světla. Na místo Boha postavili sebe.

Smyslem celé naší náboženské formace je přijmout místo a poslání, které nám dal Bůh, a mít pravdivý pohled na sebe. Člověk, který se modlí, který se účastní na Eucharistii, nábožensky se

vzdělává a tak žije dynamickým duchovním životem, by neměl žít ve lži o sobě.

V Božích očích má hodnotu život každého z nás. Pro Boha jsme všichni potřební. Bůh dal každému tolik darů, aby mohl mít úctu k sobě a ovlivnil prostředí, ve kterém žije. Je však třeba, abychom to dělali ve zdravé pokoře, a nikoli v namyšlenosti a s pocitem nadřazené důležitosti. Abychom pochopili, že všechno nevíme a všechno změnit nedokážeme.

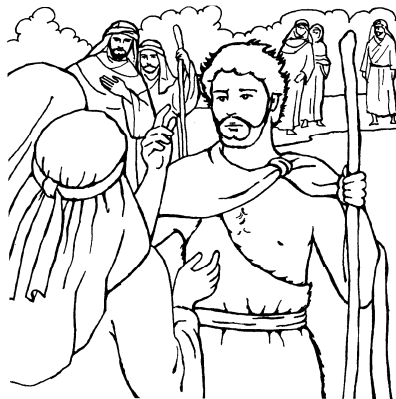
Odpověď na otázku: "Kdo jsem?" patří mezi nejtěžší v životě. Čím více budeme poznávat chování Jana Křtitele, ale především Ježíše Krista, tím lehčí bude naše odpověď na ni.

Připravte cestu Pánu

Jan Křtitel nazývá sebe "hlasem" volajícího na poušti: "Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!" (Iz 40, 3; Mt 3, 3).

Město Jeruzalém bylo obklopeno pouští. Cesty, které vedly do města, byly často zaváté pískem. Pokud měla do města přijít nějaká významná návštěva, lidé odcházeli za město na poušť, aby připravili a očistili cesty. Odstraňovali suché trnité keře, zasypávali díry v silnicích a odstraňovali nánosy. V podobném stavu se nacházela i srdce lidí, když se objevil Mesiáš. Proto jeho hlas zaznívá tak mocně.

Dnes to na nás možná nedělá velký dojem. V našem světě je mnoho hlasů, které "křičí" - na náměstích, na ulicích, na shromážděních, v novinách a v televizi. Tyto hlasy nás povzbuzují, abychom koupili nějaké zboží, abychom neztratili příležitost, abychom se připojili k nějaké manifestaci, abychom hlasovali, podepsali, protestovali, bouřili se, připojili se k hlásání určitých hesel. Slyšíme hlasy, které k nám mluví o zisku, úspěchu, nenávisti, násilí a o mnoha jiných poselstvích. Nabízejí nám cesty, které nás mají dovést k úspěchu, nikoliv však k Ježíši.

Obsah Janova hlasu je jiný. Je jedinečný: "Připravte cestu Pánu." Jan nás varuje, že mnohé naše cesty nás nepřivádějí k Pánu. Připomíná nám, že Pán přichází z jiné strany.

Cesty, které je třeba vyrovnat, abychom mohli potkat Pána, to jsou cesty spravedlnosti, lásky, úcty k jiným. To není nic nového. Není to žádná mimořádná cesta. Je to opakování základní pravdy: cesta k Bohu nutně prochází skrze bližního.

Být jinými hlasy

I naše křesťanské svědectví by mělo spočívat v tom, abychom uprostřed mnoha hlasů byly "jinými hlasy". Zejména během adventu bychom měli mít odvahu říci, že jisté cesty, po kterých chodíme - někdy i naši nejbližší příbuzní a přátelé -, nevedou do Betléma, nevedou k Ježíšovým jeslím, k cíli, který je jediný hodný člověka. Podobně jako Jan Křtitel, ani my se nemusíme obávat reakce lidí. Ta není nejdůležitější. Jan se netrápí, zda jeho hlásání bude mít úspěch. On chce udělat místo jinému - Ježíši.

Věřící člověk by měl být někdo, kdo umí dělat místo a nesoustředí veškerou pozornost na sebe. Věřící člověk dělá místo Jinému. A ponechává místo pro svobodu jiných. Ví, že jeho úloha spočívá v tom, aby jiné přivedl na setkání. Když se to setkání uskuteční, diskrétně odchází stranou.

Co máme dělat?

Lidé se Jana Křtitele ptali: "Co tedy máme dělat?" (Lk 3, 10). V jejich otázce

je ukryto pochopení Janova křtu a jeho kázání. Pochopení, že v jejich životě jsou překážky, které brání jejich lidskému a duchovnímu rozvoji, brání pravé víře v Boha a mohou později bránit i přijetí Mesiáše.

To je také smysl celého náboženského úsilí.

Přicházíme na tuto zem, aby se na ní rozvinul náš život. Postupně si uvědomujeme, že máme různé schopnosti, ale zároveň i rozličné slabosti, omezení, že nejsme dokonalí.

Ve křtu se poprvé setkáváme

s Kristem a později se dozvídáme, kdo je Kristus, co pro nás udělal a co od nás chce. Právě poznání, k čemu nás Ježíš povolává, nám umožňuje pochopit smysl našeho života s ním. To nás pak vede i k pravidelnému opakování týchž otázek: "Co máme dělat? Co máme dělat, abychom byli lepšími lidmi? Co máme dělat, aby Ježíšova smrt měla smysl pro náš život? Co máme dělat, abychom se po smrti setkali s Kristem?" Jan nám všem dává odpověď. Prikazuje: "Čiňte pokání, neboť se přiblížilo nebeské království" (Mt 3, 2).

Když však dostává konkrétní dotazy od zástupů, celníků a vojáků (srov. Lk 3, 10 - 14), dává jim konkrétní odpovědi. Jan ví, že kvalita života a víry se nejvíce projevuje ve stavu a povolání, které člověk prožívá. Všem říká, aby se dokázali podělit o své oděvy a potraviny. A konkrétně celníkům, aby nevymáhali více, než je určeno. A konkrétně vojákům, aby byli slušní a spokojeni se svou mzdou.

Jan Křtitel nežádá, aby jiní následovali jeho způsob života, aby odešli ze světa. Nevyzývá je, aby zanechali všechno a usadili se na poušti. Každý má zůstat na svém místě a dělat to, co dělal do té doby. Má to však dělat jiným způsobem. Každý se má vrátit ke svému povolání, ale má ho provádět jinak. Jan odkazuje všem, že Pána je třeba přijmout v normálním životě, a nikoli v mimořádných

událostech. Více než mimořádně divadelní gesta se počítá věrnost v každodenním životě.

Co nemusíme dělat

Bohužel, mnoho pokřtěných a biřmována věřících se neptá: "co máme dělat?", Ale: "co nemusíme dělat?" Jejich náboženský život se soustřeďuje na hledání

odpovědí na to, jak se co nejdříve osvobodit od jakýchkoliv křesťanských požadavků. Už děti ve škole - kterým kněz nebo katecheta připomene, že mají chodit každou neděli do kostela - se zeptají: "A to se musí?" A totéž se zopakuje, když jim připomene pravidelnou svatou zpověď či náboženské vzdělávání: "A to se musí?" I dospělí často kontrují otázkami: "To se opravdu musím modlit každý den?" "To musím tak mluvit, abych nehřešil?" "Jen já musím odpouštět?" Takoví křesťané se postupně dostanou do stavu,

kdy jsou přesvědčeni, že nakonec nic nemusí. A začnou kritizovat Církev a kněze argumentem, že Ježíš byl jiný, že on takové věci nepožadoval... Tito lidé nechtějí zpívat adventní píseň: "Přijď, přijď, Spasiteli náš..." Raději by si zazpívali slovenskou lidovou: "Nebudu dobrý, nebudu..." Otázka: "Co mám dělat?" by měla doprovázet naše adventní svaté zpovědi.

Nebojme se zeptat svého svědomí. Nebojme se zeptat Ježíše. Nebojme se zeptat kněze. Neboť tato otázka nesvědčí o naší slabosti, ale o naší snaze žít tak, jak to chce od nás Ježíš. A odpověď, kterou dostaneme, nás nemá jen povzbudit, ale má nás přesvědčit o tom, že jako lidé a křesťané máme na víc, než jsme dosud dokázali. Nakonec i po všech námáhách, které děláme pro svůj vztah s Ježíšem, musíme říci: "Jsme jenom služebníci; udělali jsme, co jsme byli povinni udělat" (Lk 17, 10).

(podle KN)

Jak prožít adventní dobu, aby na Vánoce přišla radost

Každým rokem v supermarketech a obchodních domech, na vánočních trzích, ba na každém kroku začínají znít adventní a vánoční písně o několik týdnů dříve, než ve skutečnosti nastane čas, který jim náleží. Z nekonečných nahrávek na nás "padá sníh", zvoní zvonky, "přichází k nám Mikuláš".

Zvukový "nářek" má obchodníkům pomáhat při zamlžování ostrého pohledu návštěvníků obchodů a nákupních center a snadněji jim vytáhnout peníze z kapsy. Pasivní posluchači - aktivní kupci. A trh funguje. Tam, kde byl člověk tímto způsobem funkcionalizovaný, se ztrácí lidskost.

Hadí šepot a nenásilný diktát JÁ

Ideologický diktát materialistické ideologie - když podle "vědeckého světového názoru" lidská duše oficiálně neexistovala a Bůh byl zrušen - je dnes překonán. Násilný proud státní ideologie však nahradil jiný nenásilný proud životního stylu zaměřený jiným směrem: mít vše, co mohu vlastnit, co mohu získat. Proto saháme po každé novince, kterou nám nabízí barevná reklama, a proto se vše točí kolem našeho já: já jsem mírou všech věcí; jsem svým počátkem, cestou i cílem cesty; já rozhoduji, co je správné a co nesprávné, co je dobré a co špatné.

Kde se to v nás vzalo? Kde se začal konec rajske idyly, jejíž obraz - spolu s chutí zakázaného ovoce na rtech - v sobě stále nosíme?

Hadí šepot vnesl závoj nedůvěry mezi Boha a člověka. Ze zahrady se stalo vězení. V tomto vězení vše, co není JÁ, co se vymyká zpod mé kontroly, považujeme za své ohrožení; jediný, komu můžu věřit, jsem já sám. Takové je naše srdce. Zbožná bázeň se změnila na strach. Důvěru nahradila nedůvěra, uchvácení Bohem vytlačila úzkost z nepřátelského vesmíru. Moc posvátného úžasu nahradila síla egocentrismu. Hledáme něco v sobě, ale nacházíme pouze

propast a prázdnotu. A tu prázdnotu potřebujeme neustále něčím naplňovat. Proto se upínáme jednou k hodnotě "mít", jindy k hodnotě "být": mít více, víc, víc a být více, více, více... uctívanější, důležitější - více než ty, než on.

Kdysi jsme se ptali, jaký je smysl našeho života. Dnes se ptáme, jaká je naše životní úroveň... Zdá se, jakoby v našich časech vymřela etika založená na obětavosti. Člověk už není ochoten vzdát se svých zájmů pro nadosobní ideál či pro společné dobro. Výraz krize, který již nějaký čas skloňujeme v mnohonásobných podobách, původně znamenal soud. V klasických řeckých divadelních dramatech se takto označovala část děje, ve které docházelo k závěrečné konfrontaci sil.

Jaké síly zvítězí v dnešní době, záleží také na tom, zda přijmeme nejhlubší pravdu Vánoc - křesťan ví, že v obraze jeslí a příjezdu Dítěte Ježíše se nachází i kříž, utrpení.

Tma, která zjevuje Světlo

Nedávno jsem se setkal s křesťanskými aktivisty, kteří vyprávěli o náročném programu na příští dny: mikulášské oslavy ve školách, v dětských a charitních domovech, organizování dobročinných akcí pro bezdomovce, příprava vánočních koled, jesličkových pobožností, vánočních pozdravů... Mnozí už nevěděli, kde jim hlava stojí.

Všichni jsme se shodli na tom, že jsme z toho už příliš unavení a budeme rádi, když bude "po". Vtom se kdosi "nevhodně" zeptal: "A co znamená advent pro vás zcela osobně?" Odpovědí bylo zaražené mlčení. Bezmocně jsme se podívali na sebe. Ano, organizujeme pro jiné nezapomenutelné zážitky adventních a vánočních dní - "vyrobíme" svátky pro druhé a sami přitom zůstáváme "na suchu".

Venku se už stmívalo. Nerozžehli jsme však světlo. Dovolili jsme tmě, aby nás pronikla. Možná i proto, abychom navzájem nebyli svědky prožívání trapné situace, která nastala po otázce. Tma a ticho. Tehdy jsem si uvědomil: to je vlastně advent. Teď a tady se to děje: uprostřed tmy sedět spolu, bezmocně, bez pomoci, mlčky a vydržet tuto tmu. Vydržet!

Nikdo neodešel. Nikdo nezapálil světlo. Nikdo ani trošku nezažertoval. Společně jsme vydrželi tmu, prázdnotu mlčení.

Prožít takový okamžik je prvním krokem, aby se člověk pohnul. Pouze ve tmě může narůst touha po světle. To není pasivita; ve skutečnosti je to aktivní proces. Lehčí by bylo utíkat před tmou do různých aktivit, jen abychom strach ze své slabosti zakryli, případně zahnali.

V tento adventní podvečer jsme téměř všichni tušili, že jsme plní touhy znovu se vydat na cestu, na níž nebudeme zapomínat na skutky lásky vůči jiným, ale nechceme ani zanedbávat "svůj" advent. Vždyť Vánoce mají nastat i pro nás - pro každého osobně. Opravdově se však neuskuteční, pokud setrváme v chaotických aktivitách, které jsou tak

typické pro tyto dny: nákupy bez míry, nekonečný úklid, plýtvání silami na nepravém místě...

Nepokoušejme se znovu, prosím, o reprízu Vánoc z minulých let: nic jim nechybělo, ale Bůh v nich chyběl! Hledejme Ho, milí přátelé, v těchto požehnaných dnech. Tak jako betlémští pastýři, mudrci od východu a lidé dobré vůle všech dob, jistě ho i my najdeme. Vždyť přišel, aby nás zachránil.

Adventní inspirace

Právě adventní čas by nás měl inspirovat, abychom vystoupili ze světa funkcionálního a fungujícího a vstoupili do světa kreativního tvoření a jednání bez postranních úmyslů. Na začátek jsou zvláště dobré písně adventní. Neboť - jak nás upozorňuje Ernst Jünger - "v náboženských písních je jakoby skryta jeskyně pokladu. V písních se setkáváme s myšlenkami a v myšlenkách se setkáváme s moudrostí, která oslovuje to podstatné. Každá píseň se takto stává mostem k základním zkušenostem lidstva, a kdekoli se stáváme zpívajícími lidmi, můžeme mít účast na těchto zkušenostech."

Setkání s náboženskými písněmi je navíc vždy i setkáním s uměním. Příliš málo se dnes myslí na to, jakou službu i tímto udělala Církev v předchozích staletích lidem, a sotva se myslí na konsekvence, když dnešním dětem tuto možnost nedáváme. Neměli bychom zapomínat, že tak, jak se rovnoběžky protínají v nekonečnu, tak se v hloubce dotýkají dobro a krása. Co tak obnovit

v našich farnostech ranní rorátní mše svaté, které si v posledních letech našly mnoho návštěvníků, zejména dětí? Právě tam by mohly zaznít tyto písně. A co večerní rodinné setkání v neopakovatelné atmosféře u adventního věnce?

Adventní čas je bohatý čas. Je bohatý na svaté, na legendy, zvyky a vůně, ale i na písně. Tam, kde nás obohacují, stávají se vzpomínkami, které nás provázejí i v těžkých hodinách života, ba mohou nás utěšovat. Neboť tomu, kdo ví ve svém nitru o dobrém a podstatném, se daruje útěcha. Pečujme o to společně, aby nás chaotický čas neokrádal o hodnotné vzpomínky čistou konzumací a komercializací, povrchní pasivitou a schválením kýčů. Začněme znovuoobjevením sebe samého. Jak? Tím, že odstraníme to, co tomu brání, a staneme se novými lidmi. To je hodnota, pro kterou přišel Mesiáš na tento svět.

Deformující zbožná idyla

Z tohoto požehnaného času však nemůžeme udělat pouze zbožnou idylu. Adventní čas je zvláštním časem odpovědnosti a konkrétní pomoci (srov. Mt 3, 3 a Mt 25, 40). Časem, když je třeba naplnit srdce odpovědností za sebe i jiné, tedy i vzájemnou solidaritou, dobrotou a láskou (srov. Gaudium et spes, 46). Má to být odpovědná příprava nejen na liturgické slavení Vánoc, ale především na setkání s Ježíšem - Soudcem.

Křesťané prvních dob žili v přesvědčení a očekávání, že Pánův příchod nastane hned po jeho odchodu z tohoto světa. Když se tak nestalo, mnozí byli znechuceni a s výčitkami se obraceli na apoštoly. Apoštol Petr proto napomíná k trpělivosti: "Toto jedno ať vám je, milovaní, zjevné: že u Pána je jeden den jako tisíc let a tisíc let jako jeden den" (2 Pt 3, 8). S podobným problémem se setkal i sv. Pavel v Soluni, kde se mnozí v nesprávném chápání příchodu Ježíše Krista oddávali zahálce a sladkému nicnedělání.

Správně prožívání adventního období nás má vést k radostnému očekávání setkání s Pánem. Příprava na vánoční svátky má být přítom i jakousi

"generálkou" na setkání s Ježíšem, kde ho "budeme vidět tak, jak je" (1 Jan 3, 2).

Připomeňme si, s jakou láskou chystáme dárky pro své blízké, aby mohli ve sváteční chvíli cítit naši lásku. Pokud chceme ve vztahu k Bohu dosáhnout lásky, která má trvat věčně, máme usilovat být zcela a celí stále milujícími lidmi. Adventní čas je v tomto smyslu zvlášť požehnaným časem. Je to čas určený na to, abychom odložili falešné představy o Bohu a přijali ho takového, jaký se nám dává. Právě vtělení Božího Syna nám ukázalo, jaký Bůh je, i to, jak jedná. On nekraloval nad světem v chladném a nekonečném odstupu. Není tzv. silnou osamělou nejvyšší bytostí, která se zabývá sama sebou. On je láska. Bůh z lásky stvořil svět. Z lásky i zasáhl do světa, když nám poslal svého Syna. A přes svého Syna - aniž narušil naši svobodu - nás ustavičně zve k velkým skutkům lásky. Jedno španělské přísloví říká: "Bůh je dobrý dělník, ale rád si nechá pomoci." Bůh nás volá, abychom s ním spolupracovali a spolupůsobili v tomto světě.

Vánoce dají, co dáme v adventu

Snít, že Vánoce budou krásné pouze na základě toho, že si pořídíme všechno, co patří k jejich vnějšku, nestačí k tomu, aby nakonec krásné opravdu byly. Lásku si nelze koupit ani za několikatisícový dárek. Jde o víc.

Z vlastní zkušenosti víme, že u štědrovečerního stolu v našich rodinách a společenstvích budeme jen tehdy skutečně šťastní a spokojení, pokud se během celého roku budeme snažit navzájem být k sobě lidsky dobří. Naproti tomu, pokud lidé během celého roku půjdou proti sobě, nebudou se navzájem poslouchat, přestože

k sobě patří, pak o svaté noci nenajdou radostné překvapení, ale prázdno a zklamání.

Něco podobného platí i pro naši přípravu na setkání s Bohem na konci našeho života. I to nám chce liturgický advent připomenout: jde při něm i o druhý příchod - o advent, který netrvá pouze čtyři týdny, ale celý život. Bůh nás zve do nové kvality života. Sám nás ujistí, že na to velké překvapení konce

našeho života se nejlépe připravíme, když se budeme upřímně obracet k němu: nasloucháním jeho slovu, jeho tichému volání ve svědomí, ve svátostech, v modlitbě, v naději. K adventu našeho života patří i úsilí o sounáležitost a lásku v našich rodinách a vzájemná mezilidská pomoc.

Kéž bychom prožili letošní liturgický advent, ale i advent svého pozemského života v radostném očekávání, které bude korunované věčnými "Vánoce".

Dovolte, abych tuto úvahu ukončil slovy sv. Augustina: "Ó krásný den, který nemá večera ani konce ... v němž slyšíme: Vejděte do radosti vašeho Pána, vejděte do věčné radosti, do Pánových příbytků, kde se nachází nekonečná vznešenost, nevysvětlitelnost a zázračnost..."

Modleme se společně: "Čekáme na tvůj příchod, Pane, jak čekáme na pokoj v této době vnějšího a vnitřního neklidu. Čekáme na tvůj příchod, neboť máme hlad po spravedlnosti a trpíme nespravedlností. Čekáme na tvůj příchod, neboť máme žízeň po svobodě, neboť cítíme pouta a vinu útlatku. Vrať naději těm, kteří ji ztratili. Obnov lásku tam, kde vychladla. Otevři naše oči a srdce, abychom tě objevili v svém životě. O to tě prosíme, Pane. Amen."

(podle KN)

Adventní dobu zvýrazňují symboly a pobožnosti

Mše svaté slavené před svítáním se nazývají roráty a naznačují očekávání Pána. Adventní věnec vzdává hold Spasiteli Ježíši Kristu a zapálené svíce na věnci ho charakterizují jako Světlo, které rozhání temnotu a zlobu světa.

Vážená redakce,

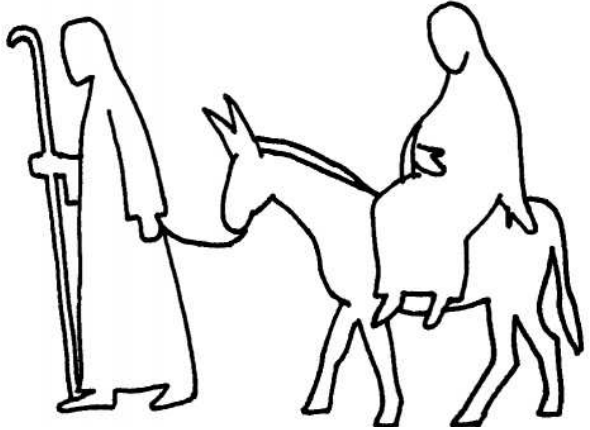
když jsem se svou čtyřletou vnučkou kupovala adventní svíce, zasypala mě spoustou otázek typu "proč a nač". Velmi byste mně a snad i jiným prarodičům pomohli, pokud byste vysvětlili, proč se slaví roráty, a objasnili symboly adventního věnce a svící. Děkuji.

Anna

Milá Anno,

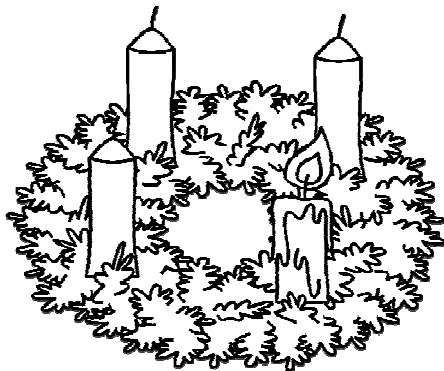
Adventní doba je nejen přípravou na Vánoce, svátky Narození Páně, ale i připomenutím historického období očekávání Mesiáše. Zároveň upozorňuje na druhý příchod Ježíše Krista. Život věřících je proto neustálým a bdělým

očekáváním konečného příchodu Páně, což vyžaduje naplno žít evangelium a zachovávat všechno, co nám Bůh zjevil a co od nás požaduje. Od 17. prosince začíná bezprostřední příprava na slavení vánočních svátků, kdy si připomínáme narození Ježíše Krista. Liturgie tohoto období zdůrazňuje plán spásy, ve kterém milosrdný Bůh povolal patriarchy a připoutal si je smlouvou lásky. Knihy Starého zákona předpovídají Kristův příchod a "stále častěji ukazují na postavu ženy, Matky Vykupitele" (*Lumen gentium* 55), postavu Panny Marie, kterou Církev vyzdvihuje jako radost Izraele a vznešenou dceru Sionskou. V liturgii během adventu si denně přibližujeme Gabrielovo poselství blahoslavené Panně Marii.

V minulosti se uchovával zvyk intenzivně slavit roráty, čili mši svatou před svítáním. Jí se naznačovalo žalostné rozpoložení lidstva, které kráčí v temnotách, než mu narození Krista přineslo světlo, jak světlo Božího zjevení, tak blaženou naději na vykoupění. Rorate, caeli de super - roste, nebesa, z výsosti. Touto antifonou začíná votivní mše svatá ke cti Panny Marie. U věřících se obnovovala touha, se kterou praotcové očekávali příchod Vykupitele. Tuto mši svatou slaví kněz v adventních feriích do 16. prosince na úsvitu dne, se zvláštními čteními na každý den. Roráty proto patří mezi výsostná znamení očekávání Pána.

Později se symbolem adventu stal adventní věnec. Věnec byl od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. V Bibli se píše o věnci jako o projevu úcty, radosti a vítězství. Adventní věnec vzdává hold tomu, který je očekáván a přichází jako vítěz, král a osvoboditel. Světlo zažehnutých svící naznačuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu a strach, neboť on je "světlo světa" (srov. Jan 8, 12). Tradice adventních věnců začala v první polovině 19. století. Známy je příběh německého protestantského teologa Johanna Jindřicha Wicherna. V Hamburku založil školu pro chudé děti, které na něj v předvánočním čase dotíraly otázkou, kdy už budou Vánoce. Pastor se rozhodl zpestit dětem délku tohoto období, proto pro ně vyrobil "předchůdce"

symbolem Boží věčnosti. Čtyři svíčky představují čtyři týdny, které předcházejí Vánocům. Svíce v církvi je symbolem Ježíše, který je světlem světa (ve velikonoční vigílii, na svátek Uvedení Páně do chrámu, při vysluhování svátosti křtu).

Shnutí adventu je jistým způsobem v modlitbě Anděl Páně, která se v tomto období obvykle zpívá. Advent není časem, jehož prioritou je nákupní horečka v obchodech, ale obdobím pro duchovní prohloubení a angažovanost za osobní spásu i spásu našich bratří a sester.

(podle KN)

Démonické obrázky a nápisy - tolerovat či odmítat

Na potravinových výrobcích i na textilích se aplikují motivy čertů s cílem zaujmout zákazníky. Tyto bytosti vnímá spotřebitel pouze jako neškodné symboly. Z křesťanského hlediska se doporučuje zdrženlivost a vyhýbavý postoj k všemu, co souvisí s démony.

Vážená redakce,

na mikulášských čokoládových figurkách, perníku či dárkových sáčkích, které v těchto dnech nabízejí v obchodech, se to výjevy čertů jen tak hemží. A nedávno k nám přišla návštěva, které jsem nabídl skleničkou alkoholu. Na láhvi, kterou jsem už dříve dostal jako dar, jsem si však všiml etikety s polonahou ženou s ďábelskými růžky na hlavě a křídly, kterou můžeme vidat na obrazech zobrazující padlé anděly. Tomu odpovídal i název nápoje

odvozeného od slova démon. Zajímal by mě názor kněze na tyto etikety a obaly a zda nám to může uškodit. Mají je věřící tolerovat nebo raději odmítat? Děkuji za odpověď.

Dušan

Milý Dušane,

díky za váš postřeh. Většina lidí si totiž na zmíněné zobrazení zvykla a nezamýšlí se nad jejich významem. Vaše obava zřejmě vychází z toho, že jde o zobrazení zlého ducha (démona) a ten je pro nás, jak řekl papež Pavel VI., "Nepřítelem číslo jedna".

Z učení Církve víme, že ďábel je padlý anděl, duchovní netělesná bytost (*Katechismus katolické církve*, 328, 391), která nemá fyzickou podobu. Písmo svaté je v popisech vzhledu zlého ducha zdrženlivé. Svatý Petr o něm říká, že je jako "řvoucí lev" (1 Pt 5, 8), a sv. Pavel píše, že "se tváří jako anděl světla" (2 Kor 11, 14). Různé podoby ďábla jako strašidelných zvířecích nebo zvířecko-lidských bytostí nacházíme v pohanské mytologii či lidové kultuře. Jimi se chce vyjádřit spíše špatný charakter démonických bytostí než jejich reálný vzhled. Podle tradice Církve však může ďábel dočasně vzít na sebe viditelnou podobu, jak to známe z mnoha životopisů svatých (například sv. Antonína nebo sv. Otce Pia).

V křesťanském umění měla zobrazení zlých duchů katechetický a výchovný cíl: vyvolat odpor vůči ďáblu a hříchu, ke kterému nás navádí. Úkolem vyobrazení andělů a svatých bylo také znázornit kontrast mezi dobrem a zlem, a tak zvýraznit přitažlivost dobra, které tyto bytosti představují. Takovému zobrazování nelze z pohledu křesťanství nic vyčítat. V některých oblastech umění a zejména v okultních a satanistických skupinách má zobrazování zlých duchů i kultovní charakter ve smyslu uctívání nebo propagace zla a bezbřehé svobody. To je však z pozice křesťanství nepřijatelné, hříšné a duchovně škodlivé.

V případě čertíků na etiketách potravin a destilátů zřejmě nejde o tento záměr, ale spíše o snahu zaujmout, neboť mysteriózní témata lidí vždy přitahovala. A proto i ty, co si tyto produkty koupí, nelze hned obviňovat z hříchu a obávat se přímé duchovní škody. Jenže problematiku je třeba vidět v širším kontextu.

K čemu vede hromadné šíření zobrazení ďábla a čertů? K tomu, že se tyto bytosti stále více považují pouze za neškodné symboly z oblasti pohádek a mýtů, kterými se lze bavit, a proto se nemusíme obávat ani jich, ani jejich působení. A toto je největší škoda, kterou tento trend přináší. Méně škodlivé je napít se z alkoholu s "ďábelskou etiketou", než si připít z alkoholu bez této etikety na počest "duchů jeskyně", jak je to zvykem při prohlídce jisté jeskyně na Slovensku.

Vážený čtenáři, ptáte se, zda nám může škodit používání produktů s démonickými symboly. Takto položená otázka však nestačí. Zkusme se zeptat: "Líbí se Bohu a je vhodné, abych jako křesťan povolán žít neposkvrněný v lásce, vlastnil nebo podporoval symboliku bytosti, kterou Boží slovo označuje za vraha od počátku, lháře a otce lži (srov. Jan 8, 44)? Je správné, abych přispíval k šíření zkresleného nebo nepravdivého obrazu o špatném duchu, který je naším největším nepřítelem?"

Zdrženlivý a vyhubavý postoj k démonickým symbolům, které se šíří ve společnosti, je moudrým rozhodnutím každého křesťana. A ne ani tak ze strachu před osobní újmou, ale zejména z lásky a úcty k Bohu, který vydal vlastního Syna na smrt, aby zmařil činy ďáblů (srov. 1 Jan 3, 8) a vytrhl nás z jeho moci (srov. Kol 1, 13 a Lk 1, 71).

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

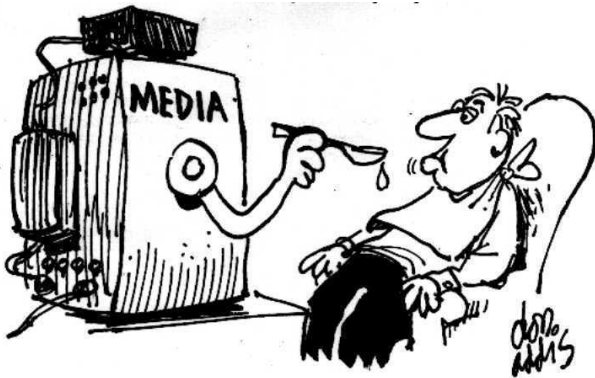
Třetí část - Domov

Cílem těchto „duchovních cvičení“ je objevit důležitost domácího prostředí pro manžele a objevit možnosti, které existují, aby se domácnost proměnila v centrum církevního a společenského života.

Toto téma se může jevit jako samozřejmost nebo jako soukromá záležitost. Přesto od doby, kdy se objevilo jako téma v nabídce, stalo se jedním z nejžádanějších. Nejdříve se budeme zabývat důležitostí domova v Bibli a následující tři schémata představí zamyšlení, jak je možné doma žít tři dimenze, které charakterizují život víry: katechezi, liturgii a svědectví lásky.

Domov ve světě Bible

Moderní kultura má stále více snahu zatlačit víru pouze do kostelů, kde by se měly odehrávat všechny projevy zbožnosti. V domácnostech se stále méně počítá s "viditelnou" přítomností Boha a převládá nedostatek náboženských symbolů, jako jsou obrazy či používání Bible. Převládá myšlenka, že naše

domácnost je místem úkrytu, obrany a izolace. Pro praktikování náboženství se naše domácnosti stávají "laickými". Křesťanské rodiny jen zřídka kdy přemýšlejí, co velkého a zbožného by mohly udělat "u sebe doma", a myslí si, že je nutné neustále jít "ven" - na mši do kostela, na

formační setkání do farnosti, na katecheze do farní zasedací místnosti. A pokud chceme sloužit bližnímu, tak si myslíme, že musíme jít pouze ven, například dělat dobrovolníky v různých centrech, nemocnicích, útulcích...

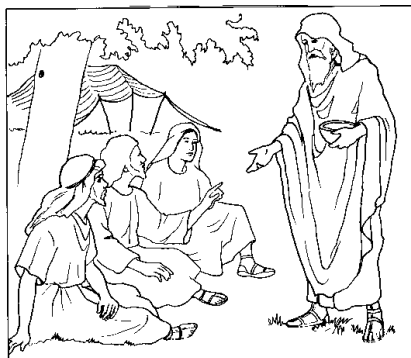
Kromě tohoto, náš domov se pomalu vyprazdňuje i z pohledu společenského rozměru. Dnes se "venku" rodíme, umíráme, uzavíráme manželství, léčíme... Když chceme vykonat "něco důležitého", jdeme ven a náš domov se stále více stává noclehárnou. Zdá se, že všechno nás vede k tomu, abychom se zajímali jen o věci veřejné. To co se děje doma, je považováno za skutečnosti malé důležitosti. Kupodivu tato "laická" mentalita (ta, která odděluje náboženství a život) jde výborně ruku v ruce s nešťastným nastavením objevujícím se v Církvi, které budeme nazývat "klérocentrismus". Čili o nastavení, ve kterém se prakticky nic spojeného s náboženstvím nemůže uskutečnit bez kněze nebo bez osob k tomu určených.

Jaké místo může mít manželská spiritualita v takovém nezanedbatelně rozšířeném nastavení? Jakou náboženskou důležitost a společenskou váhu může mít rodina v dějinách spásy dnes? Má vůbec smysl mluvit o rodinném apoštolátu? Nebylo tomu vždy tak. Ještě před několika desetiletími tato skutečnost nebyla tak rozšířena a navzdory nadvládě klerikalismu domovy rodin byly nějakým způsobem místem předávání víry a modlitby.

Také bychom mohli říci, že v biblickém světě byl domov jedním z hlavních míst zpřítomnění Boha a možná hlavním motorem budování Božího království. Krátké ohlédnutí za biblickými časy a prvotní církví bude dostatečné pro "snění" a plánování odlišného nastavení, které můžeme dát svému rodinnému životu.

1. Ve Starém zákoně si můžeme všimnout, jak v lidských příbytcích (stanech, domech, na místech, kde žijí a pracují rodiny...) měli místo hlavní Boží zjevení a prožívání náboženství.

Podívejme se alespoň na jeden příklad. Každý z nás zná události Abrahamovy rodiny. Čili ne Abrahama jako jednotlivce, ale jako člena rodiny. Jde tu o vztah s Bohem, který se týká celé rodiny a celého příbuzenstva. Vidění tří "andělů" před stanem předtím, než se šli najíst, spolu s pohostinností, stolováním a příslibem potomka... je typické. Komu se zjeví Bůh, když má vůli zjevit se? Muži nebo ženě v domácnosti, rodině. Čili dějiny spásy se realizují v prostředí a kultuře domácností.

Podívejme se na židovskou Paschu (Velikonoce), zrozenou, rozšířenou a zcela nastavenou na domácí podmínky. I přesto, že šlo o domácí podmínky, vykonával se v nich dost komplexní rituál, který vedl muž, hlava rodiny, i když chudý a nevzdělaný. Ti, kteří znají blíže Haggadu (rituál židovské velikonoční večeře), si určitě všimli bohaté ceremonie, hodně modliteb a písní. Toto vše neřídí rabín, ale otec rodiny. Zkusme si představit psychologický účinek na dítě nebo dospívajícího chlapce či dívku, když se budou dívat na svého otce, který vytváří večerní program takového významu, a to prostřednictvím konkrétní a přirozené aktivity každodenního života, jakým je jídlo a pití,

společného setkání všech členů rodiny, opěvování Boží chvály za to, co všechno nám Bůh poskytl.

Podívejme se na způsob předávání víry, který i Bůh doporučuje ve svém Šema, Israel (Slyš, Izraeli). Jde o nejznámější biblický text, který říká: "Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem... Ulož si tato má slova do srdce... poučuj o nich své děti, aby o nich uvažovali, ať už budeš sedět svým domě, nebo budeš na cestě, nebo budeš ležet nebo stát. Napiš je na veřeje svého domu a na své dveře..."

Tato slova popisují ústřední úlohu rodiny při evangelizaci a při budování Božího lidu. Bůh chce, aby se ve svých domovech otcové a během každodenních úkonů stali hlavními (určitě však ne jedinými!) nositeli víry.

2. Domov a jeho podoby vytvořené rodinou byly středem dění i u Ježíše.

Evangelium nám představuje vtělení, které se realizovalo v rodinném prostředí. Ježíš se nenarodil, nevyrostal a ani o něj nebylo postaráno v klášteře, ale v konkrétním rodinném prostředí. Třicet let ze třiceti tří žil se svou rodinou doma. Andělovo zvěstování se uskutečnilo u Marie doma. Dva nejdůležitější chvalo zpěvy, Mariin a Zachariášův, neodezněly v kláštrech, ale zrodily se v prostředí domova rodiny. Zpívají Bohu chvály díky za mateřství a otcovství, vyjadřují radost otce a matky z příchodu potomka.

Ježíšovy zázraky, učení a životní události se často odehrávaly mezi čtyřmi stěnami domácností. Pozvali ho domů a událo se, že... pozvali ho na oběd a tam vyprávěl... pozvali ho uzdravovat... pozvali ho na svatbu... V Ježíšově apoštolátu se dějiny rodin se svými radostnými (příchod potomka, svatba) i smutnými (nemoc nebo smrt) událostmi proplétaly s Božím řízením, z čehož vznikly dějiny spásy.

Můžeme říci, že i samotná Eucharistie, kterou v současnosti můžeme považovat za projev našeho náboženství nejvíce přístupný veřejnosti, vznikla v domě, rodinném prostředí uprostřed každodenních povinností a při příjemné domácí činnosti, jako je společné stolování.

3. Ani prvotní Církev nevnímala jiným způsobem rodinné příbytky, což dokazuje i fakt, že její "pokřtění" se neodehrálo v nějakém chrámu, ale mezi čtyřmi stěnami rodinného příbytku (Letnice). S určitostí můžeme říci, že Ježíš i první křesťané navštěvovali chrám a synagogy, působili na náměstích či jiných veřejných prostranstvích, a přesto zůstává nejzažitéjší název pro prvotní Církev název "domácí církev", čili církev domácích a rodinných rozměrů. Jednotlivé domácnosti se staly místy setkání. V Pavlových listech se často zmiňují rodiny, které přijaly pod svou střechu církevní aktivity. V dopise Římanům Pavel věnoval pozdravům celou závěrečnou kapitolu. I v Skutcích apoštolů Lukáš použil velmi výstižnou formulaci "po domech lámali chléb a s radostí a upřímným srdcem požívali pokrm...".

Je jasné, že dnešek nemůže být totožný se včerejškem. Ale určitě nám včerejšek poskytuje prostor k zamyšlení, zda se v nastavení křesťanského, občanského či společenského života nezapomnělo na něco podstatného.

Pokud se naše úvahy zdají být jednostranné, je to proto, že se nám zdá, že na voze, který v současnosti veze Kristovu církev, je jedno kolo "vypuštěné". Jde o kolo domova. Tato duchovní obnova by chtěla přispět právě k obnově tohoto "správného tlaku a vyvážení" na kole. Zkusme se nyní "zasníť", jak by to mohlo konkrétně vypadat, jakým způsobem a v jakém čase, aby se naše domovy proměnily na Pánova požehnání pro Církev:

- Možná dva manželé, kteří si každý den v teple domova přečtou kousek z evangelia, a tím si navzájem pomáhají v prohlubování víry...

- Možná dva rodiče, kteří koupí katechismus pro děti a chtějí se stát prvními zodpovědnými, kteří budou své děti vychovávat k náboženství a morálce... a s takovým prostředkem se o to pokusí...

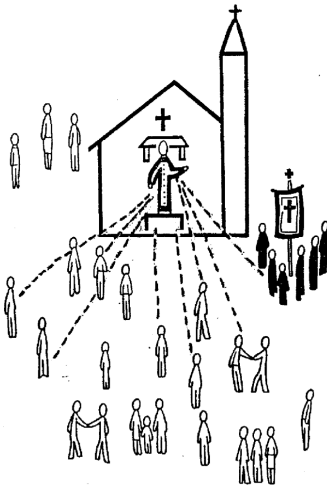
- Možná pár, který by si ve svém domově mohl vytvořit Boží "koutek", zavést manželskou modlitbu, modlitbu před jídlem, večerní křížek na čilka dětí...

- S vědomím příkázání lásky a povolání stát se "apoštoly", může každý pár ze svého domova udělat velké množství dobrých skutků pro lidi, kteří ho obklopují. Může materiálně nebo morálně pomoci rodinám nebo párům

v nesnázích, nebo se jen otevřít lidem - pozdravem, vzájemnými laskavostmi, pozváním nebo účastí na oslavách, při nemoci nebo smutku...

Rodina a farnost

Všechno to, co si nyní řekneme, není alternativou k tomu, co se musí provádět ve farnostech. Právě naopak, takové "obrození" křesťanství prožívané v našich domovech musí s sebou přinášet ještě větší potřebu farností, její podporu, služby, či koordinaci. Ve farnosti, v níž jsou rodiče "vlažnými" křesťany ve svých domovech, kněz nemá mnoho možností pomáhat a koordinovat. Kde však jsou "živější" rodiny se zájmem o náboženský život (již ve svém domově), pocítují potřebu časté pomoci kněze a jeho služeb. A pak, jedna věc je to, co děláme doma, a druhá to, co děláme ve farním společenství. Obě jsou důležité a podstatné!

Dále tu máme ještě jeden důležitý aspekt. Pokud by i všichni manželé či rodiče dokázali dobře vychovat své děti a dokázali správně žít

svou víru mezi čtyřmi stěnami svého domova, oni sami a stejně i jejich děti by i tak pocítovali potřebu "jít do farnosti", aby mohli rozvinout církevní smysl své víry a své lásky. Také z pohledu čistě lidského je známo, jak důležitý je společenský a sociální smysl, který se rodí pouze v kontaktu s ostatními (škola, hra, měření sil, veřejná angažovanost, pomoc lidem v nouzi...).

Zapálit ohně!

Na závěr bychom si mohli pohrát se svojí vizuální představivostí, která by nám mohla pomoci shrnout to, co bylo dosud řečeno. Zkusme si představit naše sídliště, naši vesničku či město z ptačí perspektivy... za tmavé noci, bez světla... všude je vidět jen tma. Dále si představme jeden zapálený oheň, který intenzivně osvětluje ohraničené území. To je území, kde společně slavíme mši svatou. Na tomto bodě křesťané vyjadřují svou víru. Je to bod, kterým je náš kostel, naše farní společenství v modlitbě, je to přítomnost Boha, je to zdroj milosti.

Po skončení mše se křesťané vracejí do svých domovů. S sebou si nesou světlo a zapalují ohniska lásky. Ti, kteří žijí v Bohu, osvětlují svůj příbytek. Z výšky očima víry můžeme vidět, jak se zapalují mnohé ohníčky v příbytcích. Jsou to

domovy, kde je teplo a světlo, protože je tam dobro, je tam Bůh. Je tam odpuštění, je tam spolupráce s Dobrem... Uvidíme hodně, hodně světlých bodů. Už nejen jeden oheň, ale světlo rozšířené všude kolem.

Oni odpověděli "ANO"
jsme křesťané

Je to Církev *in domus*, je to Církev v domovech. Je to Církev rozšířená po celém území. Není to farní společenství, které svítí během nedělní mše svaté, ale společenství, které svítí během celého dne, během celého týdne. Svítíme, protože žijeme dobře, žijeme v Pánu, který je s námi v obvyklých každodenních povinnostech. A toto je náš "sen". Je to domácí církev v rodinných rozměrech. Je to sen, který se může zrealizovat, pokud poroste vědomí hodnoty manželství, manželství jako

svátosti.

Biblické čtení (Mt 7, 21.24-27)

»Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Každý tedy, kdo slyší tato má slova a podle nich jedná, může se srovnat s moudrým člověkem, který si postavil dům na skále. Přišel déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a opřela se do zdi domu - ale dům se nezřítíl, protože měl základy na skále. A každý, kdo slyší tato má slova, ale podle nich nejedná, může se srovnat s pošetilým člověkem, který si dům vystavěl na písku. Přišel déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a opřela se do zdi domu - a dům se zřítíl s hrozným rachotem.«

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve se každý z partnerů samostatně zamyslí, zavzpomíná a zapíše si odpovědi na následující otázku (7 - 8 minut).

? *Co můžeme my dva udělat, aby se náš domov stal světlým bodem pro nás a pro svět?*

Následně si vyměníme poznámky nebo si řekneme, co jsme si rozmysleli, a začneme dialog v páru v duchu pravidel správného naslouchání.

POZOR: Nebudeme se ptát na všechno, ale zeptáme se aspoň na nějaké malé rozhodnutí, které budeme moci zavést do života již dnes!

Můžete si vybrat ze zmíněných příkladů nebo si můžete vymyslet něco vlastního.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

10.

HRDINOVÉ Z DĚTSTVÍ - CO S NIMI DÁL?

Učení víry

- Naši hrdinové nám pomáhají formovat svědomí.
- Svobodná vůle vede k morální odpovědnosti.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když vaše dítě plánuje jít na sportovní událost, koncert nebo na autogramiádu svého idolu.
- Když se díváte se svým dítětem na film, televizní pořad nebo televizní noviny, ve kterých se vyzdvihují hrdinské činy konkrétního člověka.
- Během toho, jak vaše dítě sleduje v televizi, v obchodních centrech, v slavnostních průvozech nebo na ulici práci hasiče, policisty, vojáků nebo jiných pracovníků ve veřejných službách.

Kdo byli tvoji dětští hrdinové, když jsi vyrůstal? Představ si na chvíli, že máš tolik let jako tvoje dítě. Čím jsi tehdy chtěl být? Kdo byli tvoji hrdinové, když jsi měl patnáct, dvacet? Kterí lidé měli největší vliv na formování tvé budoucnosti? Je důležité vzpomenout si na tyto lidi, protože právě oni ti pomáhali formovat názor na to, co je správné a co nesprávné. Nyní jsi ty jako rodič pro své dítě živým příkladem toho, co znamená žít ve vztahu s Bohem a druhými lidmi. Jako ovlivňuješ formování svědomí svého dítěte ty?

Začátek rozhovoru

Zeptej se svého syna nebo dcery, kdo jsou jejich hrdinové a proč. Při jejich odpovědi uvažuj nad tím, co ti o nich napoví výběr jejich hrdinů.

Jak navázat na téma

Děti nesmírně milují představu, že i jejich rodiče byli někdy malí a měli někoho, koho obdivovali. Velmi rády poslouchají příběhy o hrdinech z dětství svých rodičů. Řekni svým dětem o člověku nebo o více lidech, kteří měli na tebe vliv, když jsi měl tolik let jako ony. Popiš jim toho člověka nebo lidi i váš vzájemný vztah. Vysvětli jim rozdíly mezi hrdiny svého dětství a hrdiny dnešní doby. Řekni jim, že pokud byla tvým hrdinou v dětství například nějaká celebrita nebo sportovní hvězda, neexistovala žádná možnost prohlédnout si jejich výkon opakovaně na internetu ani číst příběhy z jejich života na jejich fanouškovské webstránce. Vysvětli jim, jaké jsi měl místo toho možnosti. Nezapomeň však na nejdůležitější - říci svému dítěti, které vlastnosti a ctnosti tě na tvém hrdinovi tak přitahovaly. Pokud tě už teď nepřitahují, vysvětli svému dítěti proč. Je důležité, aby se naučilo, že vlastnosti se mohou věkem a změnou smýšlení člověka měnit. Pokud tě vlastnosti tvého hrdiny stále přitahují, pokus se svému dítěti ukázat někoho, kdo podobné vlastnosti ztělesňuje i dnes, například někoho z rodiny nebo i dítě samotné.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Mojžiš důrazně vybízí Izraelity, aby si Desatero Božích přikázání vryli do srdce a naučili ho i své děti: Dt 4-9.

Co na toto téma říká Církev

Zpytování svědomí je přehodnocováním našeho života ve světle toho, co chce od nás evangelium. Nejčastěji je jeho základem Desatero Božích přikázání a to, zda jsme je od posledního zpytování svědomí plnili, nebo neplnili. Zpytovat svědomí si můžeme i podle toho, jak se přidržujeme ctností - spravedlnosti, **mravní síly** a mírnosti, protože jde o návyky, které máme rozvíjet, abychom mohli vést morální život. Pravé zpytování svědomí je víc než jen nábožné uvažování nad svou minulostí. Má se soustředit především na budoucnost a na nepřetržitě formování života člověka jako učedníka.

Není vždy jednoduché správně si zvolit, ale máme duši a **svobodnou vůli** rozhodnout se konat dobro. **Dědičný hřích** nezničil svobodnou vůli člověka. Pokud bychom totiž neměli svobodnou vůli, nebyli bychom morálně zodpovědní za následky svých rozhodnutí. Naše svobodná vůle však závisí na formovatelnosti našeho svědomí. Odpovědnost za to, co děláme, může být snížena, narušena nebo zcela vyloučena z důvodu špatně formovaného svědomí, a to následkem ignorance, nátlaku, různých psychologických nebo sociálních faktorů, absence emocí či špatného příkladu druhých lidí. To však zároveň neznamená, že za ignoranci a ostatní chyby neneseme žádnou morální odpovědnost. Svědomí musíme vždy poslouchat a jednat tak, aby bylo nepřetržitě formované a aby bezchybně fungovalo.

Krátká modlitba s dítětem

Setrvej chvíli s Bohem a popros ho, aby tě naplnil svou láskou:

Milující Bože, vidím svět, který jsi stvořil
s nekonečnou láskou.
Děkuji ti za lidi, ze kterých jsem si mohl brát
ve svém životě příklad;
jejich rozhodnutí a jejich skutky odrážely
tvou lásku.
Kéž mě tvá láska naplní ještě víc.
Amen.

Vánoce plné neodolatelných chutí

"Štředrou večeri začínáme vždy tím, že se všichni postavíme kolem stolu, pomodlíme se a - protože Vánoce zpravidla trávíme u mých rodičů - moje máma udělá každému na čelo křížek medem. Po přípitku se usadíme. Jako první jíme oplatky s medem, česnek se u nás nepodává. Následuje houbová omáčka - mačanka s bramborami, kapr s bramborovým salátem, pirohy s povidly a tvarohem polité rozpuštěným máslem. Posledním chodem jsou šišky s mákem, pro mě je však máma vždy připraví s ořechy," prozrazuje Jana, která dnes pro svou rodinu připravuje na Vánoce kromě tradičních jídel i bramborový, pařížský a sýrový salát, které se jí až na Narození Páně. "Největší úspěch mívá pařížský, neboť je to téměř samá

šunka. Já však na jeho přípravu používám raději šunkový salám, podle mě má v salátu výraznější chuť než šunka. Recepty na pařížský a sýrový salát mám od své zesnulé tchýně."

Na **sýrový salát** potřebujeme 30-40 dkg tvrdého uzeného sýra, který nahrubo nastrouháme, přidáme nastrouhanou nebo nakrájenou velkou cibuli, nastrouháme - nakrájíme jednu velkou sklenici sterilovaných okurek, nakrájíme kapii z jedné malé sklenice, přidáme lžici oleje, trochu nálevu z kapie, lžici hořčice, podle chuti nakrájené feferonky, opepříme a vše dobře promícháme.

Cibulačka

Kilogram cibule očistíme a nakrájíme na kolečka. Za občasného míchání smažíme na olivovém oleji, dokud cibule nezíská hnědou barvu. Přidáme mletou sladkou papriku, pepř, zalijeme vodou, přidáme jednu kostku masoxu na každý 1/2 litr vody a vaříme.

Rohlíky nakrájíme na kolečka a nasucho

opražíme z obou stran. Uzený tvrdý sýr nahrubo nastrouháme. Hotovou cibulačku podáváme s opečenými kolečky rohlíků, nastrouhaným sýrem, který ještě zalijeme jednou naběračkou cibulačky. Ozdobíme nasekanou petrželkou.

Pstruzi pečení na bramborách

Pstruhy namočíme do mléka, aby se zbavili pachu. Pak je opláchneme vodou, očistíme, pokapeme citrónem, osolíme (opepříme). Na vymazaný plech, posypaný solí a mletým kmínem, ukládáme ve vrstvách na kolečka nakrájené brambory osolené a okořeněné mletým kmínem, pokapané olejem a přidáme i kousky másla. Brambory dáme péct do trouby. Když jsou napůl upečené, plech vyjme a na brambory položíme pstruhy. Každou rybu naplníme plátkem slaniny a kolečkem cibule. Na pstruhy a kolem nich rozložíme na kolečka nakrájená rajčata, papriku, cibuli, kousky másla a celerovou nať. Plátek uzené slaniny, kolečko rajčete, papriky, cibule a kousek másla položíme i na rybu. Podáváme s brambory, na pstruhy před servírováním nastrouháme lískové oříšky.

Kynutý mřížovník s drobenkou

Kynuté těsto: potřebujeme 1/2 kg polohrubé výběrové mouky, trochu soli, balíček droždí, 2 lžíce moučkového cukru, 1/2 prášku do pečiva, 2 žloutky, 2 dcl oleje, 1/4 l mléka. Mouku prosejeme s kypřicím práškem, droždí rozmícháme ve vlažném mléce, nalijeme na mouku s ostatními přísadami. Po chvíli hnětení v mixéru přidáme olej.

Mícháme asi 20 minut, necháme vykynout.

Kynuté těsto rozdělíme na dvě části - větší část rozválíme na desce, přendáme na plech, na těsto rozetřeme džem, nejlépe malinový. Na džem rozetřeme dva

tvaryhy utřené se dvěma balíčky vanilkového cukru, 120 g moučkového cukru, bílky ze dvou vajec, špetkou soli, lžící maizeny a najemno nastrouhanou citrónovou kůrou z jednoho citronu. Druhou část těsta také rozválíme, nakrájíme na proužky a ty překládáme na tvaroh, aby vytvořily mřížky. Do každé mezery mezi mřížkami dáme několik bobulek borůvek z kompotu. Celý koláč ještě posypeme drobenkou z hrubé mouky, cukru a másla. Pečeme 15-20 minut ve vyhřáté troubě při 180° C.

Patrové vepřové karé

Nakrájené vepřové karé (s kostí je chutnější) naklepeme, osolíme, opeříme a prudce opečeme na pánvi s olejem. Takto připravené plátky masa klademe na plech vymazaný olivovým olejem, každý kus překryjeme plátkem šunky, na to lžící rozetřeme sterilované houby, které jsme podusili na cibuli a okořenili, na houby dáme lžici zakysané smetany s vymíchanou špetkou soli a najemno nastrouhaným sýrem. Aby jídlo "chytlo" pěknou barvu a pro ještě lepší chuť, můžeme dát na vrch kousek másla. Pečeme asi 20 minut ve vyhřáté troubě při 180° C. Podáváme s omáčkou připravenou z výpeku, jako přílohu brambory (pečené) nebo rýži, se zeleninovou oblohou nebo salátem.

(podle KN)

Pepíček na návštěvě u babičky se na obědě hned pustí do jídla. Babička se na něj podívá a říká:

„Pepíčku, vy se doma před jídlem nemodlíte?“

„Ne, babi, maminka vaří dobře.“

Co jsme prožili

Pouť v Moraveckých Pavlovicích

V sobotu 10. 10. 2015 v 16 hod. jsme se shromáždili u kapličky v Moraveckých Pavlovicích, kde se konala tradiční pouť k Panně Marii Růžencové, která je patronkou této kapličky. Sešlo se zde mnoho poutníků, jak místních, tak i z okolních obcí. Mši svatou sloužil otec Pavel Křivý. Při mši také požehnal plastiku sv. Huberta, kterou vytvořil řezbář pan Vlastimil Stehlík z Unčína. K slavnostní atmosféře přispěli i trubači, kteří zahráli slavnostní fanfáru. Po mši svaté bylo pro přítomné poutníky připraveno pochoštění.

Členové mysliveckého sdružení s plastikou sv. Huberta

Upřímné poděkování patří všem, kteří se na přípravě podíleli, otci Pavlovi za vedení mše svaté, varhaníkovi panu Štěpánkovi, hudebníkům, kteří se postarali o zábavu. Dík patří i panu starostovi Josefu Havránkovi, který vše organizoval.

Nada Havránková

Martinské hody v Loučkách

V neděli 8. listopadu se v Dolních i Horních Loučkách slavily tradiční hody se svatým Martinem, patronem naší farnosti i našeho farního kostela.

Již v 8:00 se začal Boží chrám plnit věřícími a před kostelem se shromažďovali stárci a stárky. Po modlitbě svatého růžence vyzval pan varhaník Jarek všechny přítomné i náš sbor k poslední společné zkoušce Ordinária Zdeňka Pololánika.

Otec Pavel prošel k oltáři špalírem

A pak už se všichni v tichosti připravovali na hodovou slavnostní mši svatou, která začala v 8:30 a účast na ní byla opravdu veliká. Za líbezných tónů varhan do kostela vcházeli ministranti, malí stárci a stárky, pro něž byla rezervována místa na lavičkách, naše mládež v krojích a otec Pavel, celebrant mše svaté, který prošel k oltáři špalírem. Do bohoslužby slova a přímlov se zapojili naši stárci. Téměř 30 párů mladých lidí zkrášlilo celý průběh mše svaté a svými prosbami u Boha a u svatého Martina, který je nejen naším patronem, ale i přímlovcem, určitě vyprosili mnoho milostí sobě, i celému farnímu společenství. Při bohoslužbě zapíval chrámový sbor, který závěrečnou písní "Svatý Michaeli, archanděli" udělal zlatou tečku za krásnou mši svatou, ze které si určitě všichni odnášeli nezapomenutelné zážitky. Po mši svaté se před kostelem rozdávalo výborné cukroví a koláče a také lahodný čaj.

Za nádherného teplého a slunečného počasí se stárci a stárky vydali za doprovodu hudby napříč svými obcemi, aby pozvali k odpolednímu programu pod májí. A radost byla veliká, zvláště v očích malých stárků, kteří si pod májí také zatancovali.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za vedení mše svaté, všem krojovaným a těm, kteří pro ně kroje připravovali, zpěvákům a hudebníkům, hospodyňkám i všem ostatním, kteří jakýmkoliv způsobem pomohli s přípravou a organizací letošních hodů. Bůh Vám žehnej za Vaši obětavou práci, kterou s láskou děláte pro naši farnost.

To největší poděkování však patří Pánu Bohu, protože On nás neustále provází svým požehnáním a svou láskou. Upřímně a z celého srdce je třeba poděkovat také svatému Martinovi a zároveň ho prosit o jeho přímluvy za naši farnost.

Naši stárci a stárky

Odpoledne se někteří farníci účastnili Svátostného požehnání. Před vystavenou Nejsvětější Svátostí Oltární prožili s otcem Pavlem chvíle radosti a štěstí se Svátostným Spasitelem.

"Svatý Martine, oroduj za nás!"

Jana Jurná

Farní vrabec

Na 17. listopad byla v Dolních Loučkách na farním dvoře připravena akce s názvem "Farní vrabec". Pro mnohé z nás to bylo ze začátku trochu překvapení, co se pod tímto názvem skrývá, co si na nás pan farář vymyslel. Ale s postupem času se vše vyjasnilo.

Začátek byl stanoven na 10:00. Protože počasí nebylo zrovna nejlepší, sem tam přišla i nějaká přeháňka, shromáždili jsme se v nově vybudovaném pastoračním centru, kde bylo krásně teplo, a kde pro nás byly přichystány stoly s různými sladkými dobrotami, které připravily naše hospodyňky.

Příprava "farního vrabce"

A pak už nic nebránilo tomu, abychom se pustili do ochutnávky dobrot z farního vrabce-prasátka. A bylo opravdu z čeho vybírat; polévka, ovárek, guláš, jitrničky, jelička, tlačěnka, škvarky.... K pití se podával čaj, pivo, káva, na

zahřátí svařák, slivovička.... A pochoutky si mohli farníci odnést i do svých domovů.

Během celého dne se na farním dvoře vystřídal opravdu velký počet farníků z farností Dolní Loučky, Olší a Žďárec, účastnili se i někteří farníci z Podivína, bývalého působiště pana faráře. Pozvání přijali i starosta a místostarosta z Dolních Louček. Tato společná akce, kdy jsme si udělali čas, abychom si popovídali, zavzpomínali a zároveň něco dobrého pojedli, určitě přispěla k utužení přátelství a dobrých vztahů mezi farními společenstvími.

Upřímné poděkování patří všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na přípravě a organizaci této akce. Ten největší dík však náleží Pánu Bohu za jeho požehnání, nesmírnou lásku a sílu, za jeho pomoc v každé situaci.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 1954. Farářem zde byl P. Josef Marek.

Léta páně 1954

Rok 1954 byl dosti vlhký. Proto žně se protáhly do měsíce srpna a sklizeň okopanin byla zpožděná o 14 dní. Úroda na poli byla střední – jeteliny přerostly přes ječmeny a ležely. Ovoce jablka i švestky byly, ale většina napadena rudou.

V květnu konaly se volby do místních národních výborů, do okresních a krajských výborů. Předsedou MNV byl Jaroslav Žák a na konci roku Oldřich Cecava. Do okresu kandidoval Metoděj Jaroš z Řikonína do kraje Antonín Kořa z Víckova. Do okresu i kraje obdrželi kandidáti většinu hlasů, do M.N.V. se volby opakovaly 2 propadli Nečas Josef a Dolíhalová Josefa. Místo nich zvoleni: Jaroš Bohuslav a Sedmidubský Bohuslav. Pak když byl předseda MNV Jaroslav Žák sesazen – volilo se opět a to potřetí: Jaroslava Sysla. Hostinský a rolník Jaroslav Zeman odsouzen na 8 let, majetek zabaven, proto rolníci obilí zde i v okolí dodali na 100% i brambory. Pole Zemanova dána rolníkům do nuceného nájmu. 28. 11. 1954 jsme volili poslance do Národního shromáždění. Kandidát za náš okres František Špaček dostal z 254 hlasů

velkou většinu, proti jen 9 neplatných. 29. 11. 1954 se konala v Moskvě Konference o zajištění míru v Evropě účastnili se jen: SSSR, ČSR, Polsko, Rumunsko, Maďarsko, Německá demokratická republika, Albánie, Bulharsko a Čína jako pozorovatel. USA, Francie, Anglie, Západní Německo, Itálie, Belgie, a jiné Evropské země nepřišly. Všude se vede boj proti remilitarisaci Německa, neboť dostane-li Západní Německo armádu pak je nebezpečí znovu nové války v Evropě. U nás pořádné besedy o této situaci, v Praze a jinde v krajských městech veřejné tábory a resoluce posílány proti znovuvyzbrojení Německa. Má totiž býti ratifikována smlouva, tak zvaný atlantický pakt. Neuplynulo ještě 10 let od války poslední a již znovu se mluví o větším a horším nebezpečí nové války moderní atomové. Na podzim postavena podezdívka na nový plot. Stavěli zedníci Drlíček a Komínek z Heř. Nové Vsi, farář ošaloval kolnu proti dešti. 8. 12. končil Mariánský rok – 100 let od prohlášení článku o Neposkvrněném Počtí 8. 12. 1854. Farníci i s farářem byli společně na Vranově na pouti. Jelo se z Řikonína do České společně s farářem z Dol. Louček. 2 kapely účast 700 lidí.

V druhé půli listopadu byly již mrazy až 13°, země promrzla až 6 cm ale vše povolilo a dalo se ještě 15. 12. orati. Sníh napadl na Vánoce, ale roztál, na Štěpána ho napadlo asi 40 cm, ale vše se rozpustilo a voda na potoce jako zjara. 23. 12. odpoledne byl bouřka a hřmělo. Pře Vánočním svátky ve Francii většinou 27 hlasů schváleny pařížské dohody o remilitarisaci Německa.

Zpracoval: R. Mašek

Úmysly na mši svatou

Milí farníci. Od první prosincové neděle se budou zapisovat úmysly na mše svaté na následující pololetí. Opět se na Vás obracím s naléhavou prosbou o umírněnost. Zapišme si úmysl na jednu mši, aby všechny rodiny mohly mít odslouženu mši za své zemřelé. Pokud byste chtěli více, je možnost dát panu farářovi ofrankovanou obálku se zapsaným úmyslem a milodarem, a pan farář ji zašle kněžím do farností, kde mají intence volné.

Jana Jakešová

Kam vymizela víra v Pána Boha

Když se podívám na obrázky kněží, bylo jich hodně z olešské farnosti a z okolí, kteří nás předešli na věčnost. Skoro všichni lidé v Olši a okolí byli věřící a do kostela chodil každý pěšky. Ze Stříteže byl kněz P. František Voneš, z Pavlovic P. František Martinek, z Drahonína P. Jan Hloušek a z Klokočí P. Miloslav Humpolec. Jistě jich bylo z blízkého okolí více, protože zde byli samí věřící.

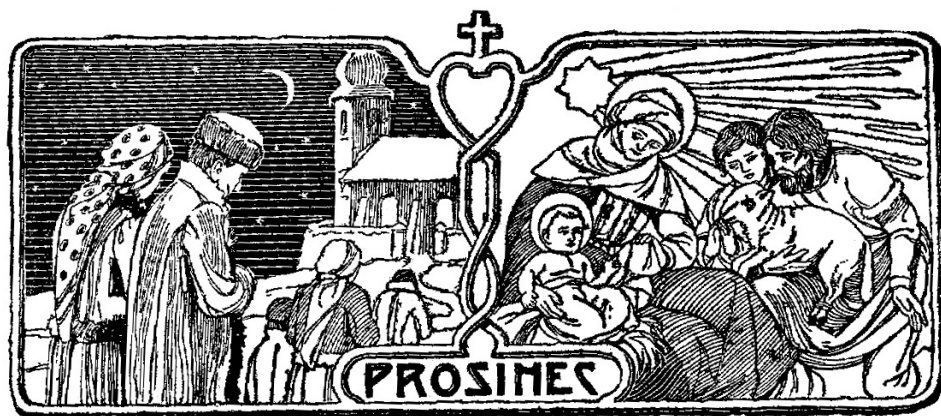
Když jsme byli u 1. svatého přijímání v roce 1952, byli jsme všichni do jednoho i syn velkého soudruha. Do měšťanky jsme chodili do Tišnova a tam už jsem chodil jenom já. Někteří měli strach, aby se děti dostaly do škol a tak ani nechodili do kostela.

Z okolních vesnic chodí v současné době do kostela pouze 1 muž ve věku dospělosti do 50 roků. Ostatní jsou ze dvou stále věřících rodin a pár hodných chlapů, kteří potřebují víru v Pána Boha k životu.

U léčitele pana Paseky ve Svratouchu bylo na velké bílé stěně napsáno velkým černým písmem: **KDYŽ POHASLA VÍRA, ZEMŘEL BŮH A STAL SE ZBYTEČNÝM.**

Tam to četlo tisíce lidí a většina to má v srdci.

K. Vojta, Olši

Pranostiky:

- 1. prosince: sv. Edmunda Kapiána, anglického kněze a mučedníka (+ 1581)**
O svatém Edmundu Kapiáně ledový vítr fíčí ze straně.
- 3. prosince: sv. Františka Xaverského, španělského kněze a misionáře (+ 1552)**
O svatém Františku Xaveru ledový vítr fíčí od severu.
- 4. prosince: sv. Barbory, panny a mučednice z Malé Asie (+ 307)**
*Svatá Kateřina prádlo máchá a Barbora je škrobí.
Svatá Barborka vyhání dříví ze dvorka.
O svaté Barboře ležívá sníh na dvoře.
Na svatou Barboru saně do dvoru.
Po svaté Baruši střež nosu i uší.
Jaké počasí na svatou Barboru, takové bývá celý advent.
Má-li svatá Barbora bílou zástěru, bývá hodně trávy.*
- 6. prosince: sv. Mikuláše, biskupa v Malé Asii (+ 397)**
*O svatém Mikuláši často snížek práší.
Svatý Mikuláš splachuje břehy / pršívá /.
Když na Mikuláše prší, zima lidí hodně zkruší.
Prší-li o svatém Mikuláši, nebo padá-li sníh, bude v příštím roce hodně hrachu.*

13. prosince: sv. Lucie, panny a mučednice v Itálii (+ ve 4. stol.)

Na svatou Lucii jasný den, urodí se konopí i len.

Svatá Lucie ukazuje svou moc, neb nám dává nejdelší noc.

Lucie noci upije a dne nepřidá.

16. prosince: sv. Albíny, panny a mučedníci v Itálii (+ 3. stol.)

O svaté Albíně schovej se do síně.

17. prosince: sv. Lazara, přítele Páně

O svatém Lazaru ucpi v senci každou spáru.

21. prosince: sv. Tomáše, apoštola, nyní 3.7.

Na svatého Tomáše zima se rozpáše.

23. prosince: sv. Viktorie, panny a mučednice v Římě (+ v 3. stol.)

Svatá Viktorie obrázky na okna ryje.

24. prosince: Adama a Evy /Štědrý den/

Na Adama a Evu čekejte oblevu.

Jitřní jasná a obloha čistá, úroda hojná příští rok jistá.

Jasná noc o Štědrém dnu, mrazy lezou ke dnu.

Na Štědrý den večer hvězdičky - ponosou vajíčka slepičky.

*Dvanáct nocí a dní od Štědrého večera až do Tří králů zvěstuje prý
povětrnost příštích dvanácti měsíců.*

*Je-li bezoblačná noc před Štědrým večerem, značí to, že bude příznivé
počasí v zimě a úrodný rok. Prší-li nebo věje silný vítr, bude tomu naopak.*

25. prosince: Hod Boží vánoční /Boží narození/

Do vánoc není ani hladu, ani zimy.

Lepší vánoce třeskaté než tekuté.

Mráz na Boží narození - zima se udrží bez proměny.

Vánoce - vánice.

Když vánoce obilí stromy sněhem, tak je posype jaro květem.

Zelené vánoce - bílé velikonoce.

Bílé vánoce - zelené velikonoce.

Jsou-li vrby o vánocích plny rampouchů, bývají o velikonocích plny kočiček.

Tmavé vánoce - světlé stodoly.

Padá-li na Boží hod vánoční sníh, hodně obilí bude na polích.

Když na Boží hod prší, sucho úrodu poruší.

26. prosince: sv. Štěpána, prvomučedníka

Na Štěpána není pána.

Chodí-li Kateřina po ledě, chodí svatý Štěpán po blátě.

Na svatého Štěpána když vítr prudce zavěje, víno před zkázou se chvěje.

Když na Štěpána silný vítr bouří, vinař smutně oči hmouří.

28. prosince: sv. Mláďátek betlémských

Na Mláďátka když prší, osýpají se děti.

O Mláďátkách den se omlazuje.

31. prosince: sv. Silvestra I., papeže (+ 335)

O Silvestru papeži snížek si již poleží.

Na Silvestra-li větry a ráno slunce svítí, nelze nám dobrého vína se nadíti.

Je-li na Silvestra větrno - bývá dosti parno.

Měsíc prosinec všeobecně:

Prosinec naleje a leden zavěje.

Prosinec proměnlivý a vlahý, nedělá nám zima těžké hlavy.

Jaký prosinec, takové jaro.

Studený prosinec - brzké jaro.

Mléčná dráha v prosinci jasná, bude v příštím roce úroda krásná.

Když v prosinci mrzne a sněží, úrodný rok na to běží.

Nepřijde-li předzimek bude dlouhý podzimek.

PRO DĚTI

BRÁNA DNE

Tak můžeme nazvat rozhovor s Otcem, kterým je modlitba Otče náš. Každý měsíc vyřeš úkoly z této dvou stránek a přines výsledky do **15. prosince** na faru. Správní luštitelé budou před Vánocemi zařazeni do vánočního losování o tablet a další ceny!

ALE ZBAV NÁS OD ZLÉHO

V závěru modlitby Otče náš prosíme Boha o pomoc při boji se Zlým – s ďáblem. Jednou z účinných "zbraní" je právě modlitba.

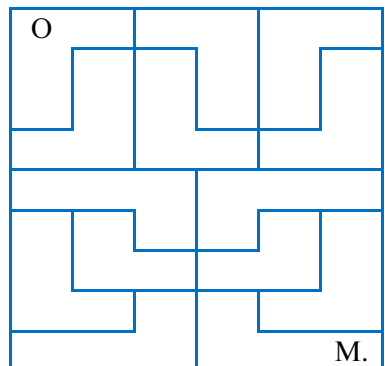
Úkol na měsíc:

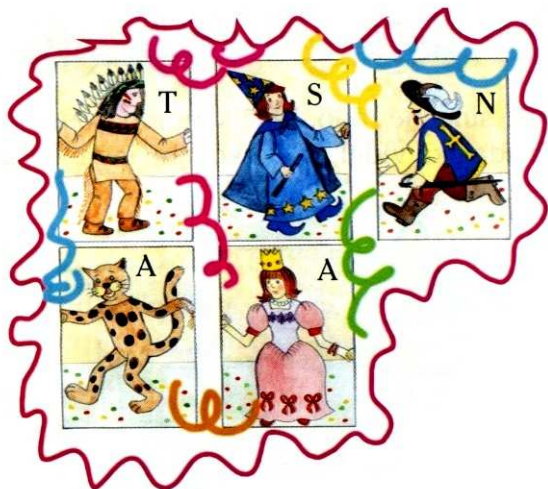
Modlitbu Otče náš jsme postupně společně rozebírali celý rok. Věříme, že slova této překrásné modlitby se ti nyní zdají bližší a více jim rozumíš. Napiš nám nebo nakresli, co pro tebe modlitba Otče náš znamená.

Pán Ježíš věděl, že budeme zkoušení a že nejlepší zbraní proti Zlému je modlitba. Proto i v modlitbě, kterou učil apoštolové a kterou učí i nás, prosíme o ochranu. O takovou ochranu prosil ve svých modlitbách i Pán Ježíš.

Pokud přesunete všechna pevně stanovená políčka do prázdného výkresu, po řádku si přečteš, jakými slovy prosil za nás nebeského Otce Pán Ježíš.

T	A,	A	S	V	Ě
B	Y	R	O	E	A
C	H	B	Y	E	O
L	V	Z	A	L	I
L	Ý	M.	E	D	Z
N	E	O	T	Č	E,
Í	S	P	M,	L	S
J	R	A	E	J	S
P	R	Z	E	Á	N

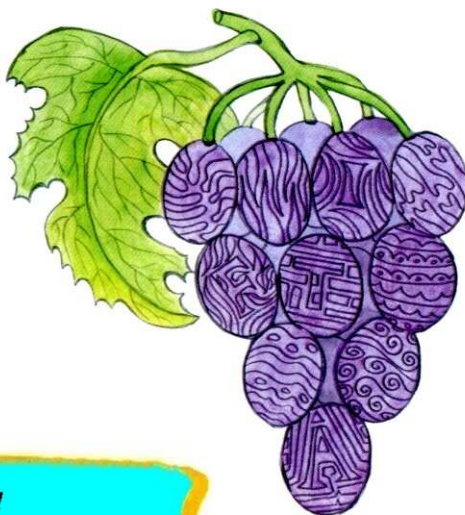
Zlý - to je ďábel, anděl, který se staví proti Bohu. Někdy na nás číhá v nejrozličnějších podobách. Možná jako na karnevalu - nevíme, kdo se skrývá pod maskou.

Pokud správně za sebou seřadíš masky na obrázcích, dozvíš se, jak ještě ďábla nazýváme

Závěrečným Amen říkáme: Ať se tak stane.

Pokud z hroznu posbíráš bobule s písmeny a správně je seřadíš, dozvíš se, jakým slovem se dá ještě vyjádřit naše touha, aby se tak stalo.

NEZAPOMEŇ!

**JEN Z ČISTÉHO SRDCE
POCHÁZÍ OVOCE
DOBRÉHO ŽIVOTA.**

(Tomáš Kempenský)

Co nás čeká

V církevním životě

Roráty

V době adventní budou bývat rorátní mše svaté.

Dolní Loučky: pátek v 6:10 hod.

Žďárec: úterý v 6:30 hod.

Pořad bohoslužeb o Vánočních svátcích

			DOLNÍ LOUČKY	OLŠÍ	ŽĎÁREC
ČTVRTEK	Štědrý den	24. 12.	22:00	16:00	20:00
PÁTEK	Slavnost Narození Páně	25. 12.	9:15	8:00	10:45
SOBOTA	Svátek sv. Štěpána	26. 12.	9:15	8:00	10:45
NEDĚLE	Svátek Sv. Rodiny	27. 12.	9:15	8:00	10:45
ČTVRTEK	sv. Silvestra	31. 12.	18:00*		
PÁTEK	Slavnost Matky Boží Panny Marie	1. 1. 2016	9:15	8:00	10:45

* adorace

Ve světském životě

Mikuláš

Na svůj svátek nás navštíví sv. Mikuláš.

Dolní Loučky: neděle 6. 12. v 15:00 hod.

Olší: pátek 4. 12. – bude upřesněno

Žďárec: neděle 6. 12. po mši svaté Mikulášská farní kavárna

Výstava betlémů

Začátkem ledna se v Dolních Loučkách uskuteční výstava betlémů. Termín bude upřesněn.

Murphyho zákony: Podávání sv. přijímání

Murphyho zákon přijímání na ruku:

Čím více je přijímání na ruku církevně schváleno, tím větší jsou s tím potíže.

Komentář prof. Wirsindkircheho, SJ:

I když bylo (zjevně pod nátlakem zednářů) přijímání na ruku v diecézích ČR oficiálně církevně schváleno a vzápětí osvícenou většinou Božího lidu i kléru prakticky zamítnuto, v jeho zavádění existují následující varianty, jež mohou posloužit jako inspirace méně zásadovým pastýřům:

Varianta A:

Některé blíže nejmenované postmoderní farnosti zejména v Čechách vyšly vstříc konzervativním i modernisticky laděným ovečkám a tolerují přijímání *pod obojí možnou způsobou*. Tím se jim podařilo zabít hned dvě mouchy jednou ranou.

- a) výjimečně uposlechnout rozhodnutí biskupské konference;
- b) naplnit odkaz našich předků husitů a jiných reformátorů, kteří byli ochotni za tuto výsadu platit vlastní krví!

Varianta B:

Pod rozhodným vedením místního duchovního správce se farnost zcela spontánně a jednotně rozhodla přijímat manifestačně pouze do úst. Pokud v tomto kostele nastavíte k přijímání ruku, nebude vám podáno. Ale pozor, nebude vám podáno ani vzápětí, kdy už pokorně vypláznete jazyk, musíte totiž dostat za vyučenou. Budete-li trvat na svém a odvolávat se naivně na rozhodnutí ČBK, můžete zaslechnout stupňující se varovné chrastění sirek nebo neméně výmluvné cvakání zapalovačů, a to v závislosti na průmyslové vyspělosti oblasti, v níž se zrovna nacházíte.

Varianta C:

V radikálnějších farnostech zvolili návrat k tradici otců: Na podporu nerozhodných a slabých ve víře znovuzavedli zvláštní technické opatření proti přijímání na ruku, totiž hromadné přijímání vkleče u mřížky. Mřížka sahá věřícím až po bradu a jsou na ní natlačeni jeden na druhého tak těsně, jak jen to jde, aby kněz nemusel při podávání přecházet mnohokrát tam a zpátky. Nastavení rukou je tím prakticky znemožněno. Věřícím se tento způsob moc líbí (anebo alespoň nic neříkali).

Pozn. autora:

Jedině varianta C se honosí plnou podporou prof. Tomáše Marného z Bludovic.

Z knihy Murphyho zákony o církvi, Tomáš Marný z Bludovic